

Bogoljub

Maj 1935

VSEBINA:

Ob svitu večne luči: 5. Marijino sveto obhajilo. (S. S.) — Članki: Marijin mesec. (—ž.) — Marija med nami. (Aleš Napret.) — Luč jim je v temo zasvetila. Konvertiti. (Dr. Fr. Jaklič.) — Srce je žalostno. (J. Hladnik.) — Izpred večne luči: 5. Oh težave, težave, težave. (J. Langerholz.) — Na cilju: Po trnjevi poti do zmage. (I. K.) — Ob grobu prijatelja. — Listek: Jangec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) Evharistični kongres. — Iz življenja Cerkve: Po svetu, domovini. Marijanske družbe. Razno. Dobre knjige. Odgovori. Odpustki. 8 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za maj 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Češčenje Marije kot soodrešenice. Spreobrnjenje Japoncev.

Mesečni zavetnik: Sv. Pashal Bajlonski, spoznavavec (17.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Filip in Jakob, ap.	Milosti šmarnične pobožnosti	Ljublj. stolnica	Libeliče
2 Četrtek	Atanazij, šk. c. uč.	Naši školje in škofije	Trebelno	Ojstrica
3 Petek	Najdenje sv. Križa	Katoliška akcija	Sv. Križ p. Litijs	Črneče (S.K.D.)
4 Sobota	Monika, Florijan	Rešitev časnega in večn. ognja	Kamna gorica	Dravograd
5 Nedelja	2. Pov. Pij V., pap.	Svoboda Sv. Cerkve. Sv. oče	Ljublj. Sv. Flor.	Jarenina
6 Poned.	Janez p. Latin. vrati	Posvetitev naših družin	Davča	"
7 Torek	Stanislav šk. muč.	Duhovne vaje in misijoni	Št. Gotard	Kotlje
8 Sreda	Varstvo sv. Jož.	Naša domovina. Konkordat	Šmihel p. N. m.	Mežica
9 Četrtek	Greg. Nac., šk. c. uč.	Zakrknjeni grešniki	Rakična	Sv. Jakob Sl. g.
10 Petek	Antonin, škof	Zaročenci in novoporočenci	Javor p. Ljublj.	Sv. Daniel
11 Sobota	Franč. Hieronim sp.	Lepo družin. življenje. Molitev	Preserje	Št. Ilj Sl. gor.
12 Nedelja	3. Pov. Pankr. muč.	Apostolstvo mož in fantov	Kopanj	Guštanj
13 Poned.	Servacij, mučenec	Vdanost bolnih in trpečih	Kočevje, M. d.	Svečina
14 Torek	Bonifacij, mučenec	Naši misijonarji in misijonarke	Fara ob Kolpi	Sv. Jurij ob Pes.
15 Sreda	Izidor, Janez Salski	Vernost našega ljudstva	Stara cerkev	Sp. Sv. Kungota
16 Četrtek	Janez Nepom., muč.	Spovedniki in dušni voditelji	Nova Oselica	Maribor, Sv. Al
17 Petek	Pashal, spozn.	Evharistični kongres v Ljubljani	Ljublj. frančišk.	Sv. Lenart, Sl. g.
18 Sobota	Venancij, muč.	Prvoobhajanci	Lesce	"
19 Nedelja	4. Pov. Celestin, pap.	Pogostno sv. obhajilo	Breznica	Sv. Rupert S. g.
20 Poned.	Bernard Sienski, sp.	Svetost duhovnikov	Dobrova	"
21 Torek	Feliks Kantal, sp.	Duhovn. in redovn. naraščaj	Jezer., Sv. Ožb.	Sv. Trojica S. g.
22 Sreda	Julija, mučenica	Prava izbira poklica	Čatež p. Zapl.	Negova
23 Četrtek	Deziderij, opat	Naša mladina	Krško, kapucini	Sv. Jurij Prekm.
24 Petek	Marija pom. kristj.	Da bi bili Marijin narod	Ljublj. križanke	Črna
25 Sobota	Gregorij VII., pap.	Naši izseljenci in preseljenci	Vič	Sv. Bened. S. g.
26 Nedelja	5. Pov. Filip Neri	Blagoslov na polju	Tržišče	Sv. Bened. S. g.
27 Poned.	Beda Čast., c. uč.	Srečna zadnja ura. Umirajoči	Ljubno	Sv. Ana na Kr.
28 Torek	Avgušt., šk. c. uč.	Cerkveni učenjaki in govorniki	Sv. Helena	Sv. Jurij Sl. gor.
29 Sreda	M. Magdal. Pac.	Spodobna ženska noša	Sv. Duh (V. Irn)	"
30 Četrtek	Vnebohod	Hrepenenje po nebesih	Rateče-Planica	Sv. Bolfenk S. g.
31 Petek	Angela, dev.	Uršulinke in zavodi. Umrli	Kranj	Marija Snežna

SANATORIUM EMONA
Ljubljana
Komenskega ul. 4
Zdravnik: Tel. 36-23
ordinira od 11-1
dr. Fr. Derganc, kirurg, šef-primarij v p.

Dospela je nova **svila za narodne noše**
raročite vzorce takoj!

LENASI & GERKMAN - LJUBLJANA

Volneno blago - svilene rute, šerpe
v največji izbiri.

Došlo je novo blago za moške obleke.

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

MAJ

XXXIII. LETNIK

1935

Ob svitu večne luči

5. Marijino sveto obhajilo.

Po slovesnem vnébohódu Sinovem
šla je Mati: Bil je lep nebeški maj:
z Oljske gore, v domotožju radostnem,
mimo palm ponosnih, proti Sionu.
Vsi apostoli so Mater sprémľjali.
In stopila z njimi v Sionski je dom.
»To storite!« reče: »V Jezusov spomin,
kar je storil pri večerji zadnji sam.«

Pogrnila ģim je mizo z belim prtom,
položila nanjo kruh in kelih z vinom.
Pristopili k mizi verni so učenci,
drug za drugim sedli so na svoje mesto,
kakor so sedeli pri večerji zadnji.
Mojstrovo je mesto prosto za Marijo.
Peter je besedo dvignil v enajsterih,
prelomili kruh so v spošťovanju svetem.

Tisti čas je bila čudovita noć.
Z Libanóna v ljubľeni Jeruzalem
dihale so sape v okna sionska;
tihe sape, ki se pogovarjajo
o skrivnostih vseh med nebom in zemľjo.
Tisto noć so Sinu Materin pozdrav,
Materi nosile Sinov so pozdrav.
Vsa dvorana je v Skrivnost zamaknjena.

Ob daritvi sveti sklanja se Marija.
Raj in zemľja sta si blizu, vedno bliže.
Božji Sin in Njen se spet pred Njo poraja.
Kakor v Nazaretu, v galilejskem mestu,
ista radost v duši in beseda ista
vstaja: »Zgódi se po tvoji mi besedi!«
Kruh in vino se v Telo in Kri presnuje,
Bog in človek vnović se pred Njo daruje.

In ućenec, ki ga ljubil je Gospod,
s Kruhom živim je pristopil k Materi:
srećne misli so polnile mu srce:
»Ti si darovala vidno mu Telo,
On Telo ti daje povelićano.
Kar sprejěl je énkrate, vraća mnogokrat.
Moj Gospod je s križa tebe meni dal,
jaz z oltarja Njega ti poklanjam v dar.«

Sveta je Devica sveti Dar sprejela.
Zatopila vanj se je do rane zore.
Bog je bil v Mariji in Marija v Bogu.
Janez je pogledal Mater s tihim glasom:
»Ni sirot zapustil nas, kot nam je rekel.«
In Marija reče: »Kar sem bila Njemu,
vam bom: Mati, Tolažnica, Pomoćnica.
Kar je On mi bil, mi boste vi — otroci!«

S. S.

Marijin mesec

Ni še dolgo, ko smo praznovali materinski dan in zbirali otroke, da so z ganljivimi proslavami pokazali hvaležno udanost in ljubezen svojim materam — trpinkam. To zahvalno počeščenje dobrih krščanskih mater zajema čedalje širše plasti med našim ljudstvom. Prav je, da se tudi na ta način budi zavest, kaj vse dolgujejo otroci svojim skrbnim in požrtvovalnim staršem zlasti materam.

V počeščenje nebeške Matere pa je Cerkev določila cel mesec maj. Vsi, prav vsi smo povabljeni, da se pridružimo tej materinski proslavi. Dolžni smo, da se z ljubečim srcem poklonimo njej, ki je naša »Mati ljubezniva«; saj božji Zveličar nikogar ni izključil iz svoje oporoke, izrečene na križu: »Glej, tvoja mati!« — Potrebno je, da z zahvalnostjo prihajamo k božji Materi, ki je s klicem »Glej, dekla sem Gospodova«, privolila v naše odrešenje in postala »Kraljica mučencev«. — Naša lastna korist nas priganja, da se pridružimo častilcem Brezmadežne, saj smo njenega varstva in pomoči v borbah življenja in v neprestanih skušnjavah tako silno potrebni, saj je Marija »Pribežališče grešnikov«, »Pomoč kristjanov«.

Ljubezen do najboljši nebeške Matere pa naj se ne omeji samo na mesec majnik. Sveta katoliška Cerkev sama nas ne preneha opozarjati na dolžnosti, ki jih imamo kot dobri otroci do svoje najplemenitejše Matere. Kakor z lepim vencem je Cerkev ovila vse cerkveno leto s pomenljivimi Marijinimi prazniki: V januarju imamo častljivo praznovanje svete Družine; v februarju pride na vrsto spomin Marijinega očiščevanja (svečnica); v sušcu (25.) se spominjamo častitljivega trenutka, ko je Marija postala Mati božja; aprila častimo Marijo kot mater prežalostno in potrto (cvetni petek). V zmedah in težavah svojega življenja si dostikrat ne znamo pomagati; ko nikjer ni nobenega izhoda, gremo k Njej, ki je »Mati dobrega sveta«. Praznovanje je 26. aprila; maj in oktober sta vsem katoliškim kristjanom »veliki materinski dan«; v juniju (sobota po prazniku sv. R. T.) nas Cerkev opozarja, naj se obračajmo na Marijo, kot posredovalko vseh milosti (sopraznik: Marija, mati božje milosti); 2. julija je dan »obiskanja Marijinega«, 16. julija pa sopraznik Karmelske Matere božje; sredi avgusta obhaja katoli-

ški svet glavni Marijin praznik: v nebovzetje Marijino (veliki šmarijin dan, velika Gospojnica), v spomin, da je Marija blaženo umrla in bila po posebni milosti božji z dušo in telesom sprejeta v nebesa ter kronana kot Kraljica nebes in zemlje. — Na nedeljo po osmini tega praznika je vnana slovesnost praznika Srca Marijinega. Sveta Cerkev priporoča, da se z upanjem obračamo osobito do materinega Srca Marijinega, ki je ozaljšano z vsemi milostmi Sv. Duha in polno usmiljenja do ljudi. — 8. sept. se ob ljubkem prazniku Marijinega rojstva spominjamo onega dne, ko je zagledala luč sveta brezmadežna Devica, od vekomaj določena za Mater Sina božjega. Istega meseca, v nedeljo po rojstvu Marijinem, imamo slovesnost, ko prav posebno častimo ime Marijino. — Ves oktober je — kakor že omenjeno — posvečen Kraljici rožnega venca; prva nedelja v oktobru se še posebej imenuje rožnovenska. — 21. novembra nam stavi sv. Cerkev pred oči oni trenutek, ko sta Joahim in Ana Marijo Bogu darovala. (Marijino darovanje.) 8. decembra je pa znani najlepši dan Marijin (brezmadežno spočetje); takrat se veselimo izjemnega odlikovanja Marijinega, ki je v tem, da jo je Bog obvaroval izvirnega greha. Marija je bila vsa lepa in čista že v prvem trenutku življenja.

V maju pa, v mesecu naše Matere, se odigravajo takorekoč pomladanska čuda v naših cerkvah v mestu in po deželi. Majniški oltar je spremenjen v cvetlični gaj; vse najlepše in najbolj dehteče pomladne cvetke je darovala ljubezen zemljanov svoji Materi, ki nje podoba okrožajo venci rož in lučk in dragocenih zaves. Dan za dnem nas vabi šmarnično zvonjenje h Kraljici majnika, ki naša srca v premišljevanju Njenih kreposti, v pesmi in molitvi dviga v nebeške višave.

Marija je naša mati! O, ko bi se le vsi dovolj, vselej in povsod zavedali te sreče in te odlike! Marsikatera bol in bridkost bi nam bila olajšana, marsikatera obupna misel prepodena. Vse, kar moremo z otroškoljubečim srcem Mariji najlepšega zašepetati, je izraženo v dveh besedah: »Ti si Mati — in jaz tvoj otrok!«

Da, Marijini otroci hočemo biti vsedkar, ne le v cvetličnem mesecu maju. Misel na nebeško Mater naj plava kakor blesteča zvezda nad nami. Četudi je ne vidimo, njeno bližino, njeno vladanje, njeno

tiho, dobrotljivo, materino previdnost pa čutimo.

Zalostno je, če omrzne v otroku ljubezen do rodne matere; v njegovi duši ne klije več cvetoči maj; mrzlo in hladno je njegovo srce, kakor greh sam. Še neprimerno bolj je obžalovanja vreden človek, ki se je izneveril ljubezni nebeške Matere.

O vi vsi, ki ste tako nesrečni, da ste se odtrgali od prijateljske zveze z božjo Materjo, ki je ne marate poznati, ali je morda še smešite z nemarnimi, iz bližnje tujine donešenimi kletvinskimi izbruhi, ali mislite, da ne potrebujete več te najboljše, najljubeznivejše Matere? Z nespametjo udarjeni siromaki! Ali ne veste in ne pomislite, da bo prišla ura, ko bo treba v strahu in trepetu stopiti pred vsevednega božjega Sodnika!? Ali ne bi bilo prav, če si tudi vi za ta odločivni trenutek zagotovite zanesljivo zagovornico in priprošnjico,

ki je Mati Sina božjega in pravičnega Sodnika!?

Marija — mati! Polnost sreče in sončne toplote objame naše duše, ko splava ta sladka beseda z naših ustnic. Kako revne in zapuščene sirote bi mi bili, če bi ne imeli te čudovite Matere!

Dokler se naše slovensko ljudstvo zvesto drži nebeške Matere, nam ni treba z bojaznijo zreti v bodočnost; kajti narod, ki goji češčenje in ljubezen do Marije, ki se leto za letom zgrinja okrog majniških oltarjev, ki roma z navdušenjem na Marijina božja pota, — tak narod ima še vedno zmisel za večnostno, onostransko, nadnaravno!

»Zdrava Marija, sedež modrosti,
višek lepote, krona svetosti!
K tebi hitijo naši pozdravi,
bodi nam mila, z Bogom nas spravi!«

Marija med nami

(Po avtentičnih, cerkveno potrjenih sporočilih zadnjih 100 let.)

Veličastni sklep svetega leta v Lurdu z edinstveno tridnevno obrača našo pozornost na prikazovanja Matere božje v novejši zgodovini. Skoraj bi dejali, da se je v zadnjem stoletju pričela »Marijina doba«. Kratek pregled na tovrstne dogodke od l. 1830 naprej naj nas o tem prepriča.

Med prvimi izrednimi dogodki, ki so pospešili zlasti češčenje Brezmadežne, je prikazen, ki jo je bila deležna usmiljenka Katarina Labouré v Parizu leta 1830. Dne 27. novembra ji Marija priporoči izdelavo čudodelne svetinje. Onim, ki bodo z zaupanjem nosili svetinjo, obljubi premnogo milosti. Nebeški Gospej so v prikazni sijali prelestni žarki iz rok. Ta soj znači pač bogate milosti za vse, ki verno kličejo Marijo na pomoč. Svetinja se je nagloma razširila preko zemlje in sledila so čudežna spreobrnjenja in ozdravljenja. Sveti oče papež Pij XI. je ustanovil praznik čudodelne svetinje (27. nov.) in s. Labouré je 31. maja 1933 slovesno proglasil blaženim.

Izreden čudež, ki je v zvezi s čudodelno svetinjo, je spreobrnjenje juda A. M. Ratisbona (Ratisbonne) v Rimu l. 1842. Prišel je v večno mesto kot strasten nasprotnik katoliške Cerkve. Sešel se je tu z nekim starim znancem, ki ga je pregovoril, da je sprejel svetinjo in obljubil, da bo dnevno molil »Spomni se«. Čisto nepričakovano se mu nato prikaže Prečista

na stranskem oltarju male rimske cerkve in ga v hipu notranje rasvetli z resnico tako globoko, da Ratisbon brez odloga prosi za krst, pozneje pa postane duhovnik.

Še izraziteje je Marija obrnila pozornost sveta nase pri prikaznih v La Salette, v Savojskih alpah leta 1846. Razodela je dvema pastirskima otrokoma, Melaniji in Miksimiru, da ne bo mogla nič več zadrževati kaznujoče božje pravice, če se človeštvo ne obrne odkritosrčno k molitvi in pokori. Znamenite so tako imenovane »tajnosti« (secrets), ki jih je zaupala otrokoma o bodočnosti Francije in cele Cerkve. Pismo so jih izročili sv. očetu Piju IX. Cerkvena oblast je La Salette priznala. Na kraju prikazovanj, 1800 m visoko v gorah, se dviga od tedaj krasna katedrala.

Potem se je približal veliki Marijin dan: papež Pij IX. slovesno proglasi v Rimu 8. decembra 1854 Marijino brezmadežno spočetje za versko resnico. Za rimski šent Peter je bil takrat praznik, kot jih Cerkev redko doživlja. Nepregledne množice so se udeležile slovesnosti in po vsej zemlji kar ni moglo ponehati prekipevajoče navdušenja.

Božja Previdnost sama je na vzvišeni način pokazala, kako ljubo ji je češčenje Brezmadežne. Štiri leta za tem so se namreč pojavili oni silni, a tako ljubki in nam vsem iz otroških let znani dogodki v Lur-

du. Brezmadežna se prikaže v Masabjejskem skalovju mali Bernardki Soubirousovi. Obdana od svita neizrekljive lepote in čistosti, se razgovarja s preprostimi otrokom v 18 različnih dneh. Kot v potrjenje verske resnice iz leta 1854, spregovori Marija 25. marca 1858 one znamenite besede: »Jaz sem Brezmadežno Spočetje!« Od tistih dob se v dokaz pristnosti njenih prikazovanj vrši pred lursko votlino nečuvveno število čudežnih ozdravljenj. Lurd je postal kraj največjih milosti za katoliški svet. Noter v današnje dni se vrste čudovita uslišanja. Koncem 75. jubilejnega leta je bila pastirica Bernardka proglašena svetim.

Pa še in še je nebeška Kraljica počastila ubogo zemljo s svojim vzvišenim obiskom. Leta 1861 se prikaže v vasi Pontmain kopici otrok. V nadzemski slavi plava pred njimi, v višnjem, z zvezdami posutim plaščem, na glavi pa s sijajno kruno. Krog nje se užgo štiri sveče, ob nogah se prikažejo besede, ki vzpodbujajo k molitvi in zaupanju v Marijino usmiljenje. Čez leto dni potrdi škof prikazovanje za pristno in postavi le-tam lepo svetišče.

Malo leto nato javijo nadaljnja Marijina prikazovanja iz Pellevoisiu (Francija). Revni, težko bolni deklici Estelli Faquette se 15 krat prikaže Marija v času od 15. febr. do 8. decembra

1876. Nakloni ji popolno zdravje. Dogodki so doživeli mnogo napadov, dokler ni kardinal Dubois ponovno in krepko nastopil proti ugovorom. Marijina ljubljenska je umrla v sluhu svetosti leta 1929.

Sredi svetovne vojne, leta 1917, je sledilo veliko Marijino prikazovanje pred vso javnostjo v Fátimi na Portugalskem. Nebeška Gospa se prikaže v vejah nizkega drevesa kot Kraljica svetega rožnega venca. Od 13. maja do 13. oktobra se šestkrat razodene trem pastirkom: Francu, Jacinti in Luciji. Dne 13. oktobra 1917 se vpričo 70.000 vernikov dogodi slavno »sončno čudo«. Tudi tu poziva Marija k molitvi in pokori. Leta 1930 prizna škof pristnost prikazovanj. Od Fátime, kjer se dogajajo nešteti čudeži, pa izhaja mogočen val verskega prenovljenja na ves portugalski narod.

Sem lahko prištejemo še poročila o čudovitih prikazovanjih v Belgiji 1932, 1933 v Beauraingu in Banneuxu. Dve komisiji — prva zdravniška, druga duhovska — sta potrdili, da so dogodki v Beauraingu neoporečni in resnični.

Kako dober je Bog in kolikokrat je v preteklem stoletju pokazal svojo naklonjenost po Marijinih prikazovanjih! Kako nepregledne so milosti, ki jih je Marija v teku teh let izprosila trpečemu človeškemu rodu!

Aleš Napret.

Kraljici Mariji

*Ob spočetju že poslalo
dvanaest ti je zvezd nebo,
da ožarjajo ti glavo,
da ti venec zlat pletu.
Plašč kraljevi te odeva,
s šmarnicami posejan,
od Trojice ti presvete
že od vekomaj izbran.
Zate od duhov prečistih
v raju stkan je in sešit,*

*angel je najlepši vdelal
zarje vanj nebeške svet.
V zarji lesketa planina,
dol obliva njej sijaj,
ko na vozu zmagoslavnem
v zemski se pripelješ maj.
Jasna, rajska si Kraljica,
krasna majska si Gospa;
ti mogočna vladarica
bodi mojega srca!*

Franjo Neubauer.

Luč jim je v temo zasvetila

Ta ali oni si predstavlja Boga kot strogo, trdo in nedostopno bitje. Takega, kakor so nekateri ljudje, ki so sami zase morda pošteni in pravični, a se jih v velikem ovinku ogiblremo, ker nimajo ne srca ne ljubezni. Marsikateri človek si misli Boga podobno kakor tisti služabnik iz Jezusove prilike o talentih, ki je nagnoril gospodarja: »Gospod, vem, da si trd človek; žanješ, kjer nisi sejal.«

Taka miselnost onečašča in žali Boga. Bog je Dobrota. Bog je Ljubezen. Bog je Usmiljenje. Bog je Odpuščanje, brž ko se človek s srcem obrne od greha. Dobrota in ljubezen še tako dobrega in ljubečega človeka je le nepopolna podoba in le medla sled božje dobrote in ljubezni.

Bog ne misli na nas le ta ali oni dan, potem pa pozabi na nas. Ne, Bog ima vsakega človeka neprenehoma zapisanega v

Srce, kakor da bi ta človek bil edini na svetu. Pogreznjeni in potopljeni smo v morje božje Dobrote, ki nima ne mej ne človeških ozirov.

Vsačega človeka pozna Bog bolj, kakor pozna človek samega sebe. Saj mu je Bog od vekomaj zamislil dušo in telo z vsemi njunimi značilnostmi in posebnostmi. Bog pozna nas in naše zadeve, naše skrbi in bridkosti, naše pogoje, nepredvidnosti in prenačelnosti. Ve za vse nesreče in krivice, ki se človeku gode. Našo sedanjo in bodočo pot pozna in nam jo ljubeče gladi, ako le mi zlohotno ne silimo z nje. Bog ima pretehtana vsa naša bremena in ve bolj ko najboljši računar, koliko sme našim šibkim ramam naložiti, da ne podležemo in ne omačamo.

Zato pojdimo k Njemu!

V veselju in v žalosti!

Če nam je dobro, pojdimo veseli preden! Ako smo doživeli uspeh, se ga pojdimo pred Boga veseliti in se mu radostno zahvaliti!

Pojdimo k Bogu tudi, ko nam je težko. V bridkosti ne iščimo tolažbe in sočutja pri ljudeh! Ne bomo je dobili, ker nam je ali nečejo ali pa ne morejo dati. Samo božja tolažba umiri in oveseli trpeče človeško srce. Veliko resnice je v trditvi: čim več tolažbe bi radi dobili od ljudi, tem manj nam je bo dajal Bog.

Bog tako rekoč čaka ob strani, da družina gre od nas; če pa ljudje ne odidejo, odide Bog, ne nejevoljen, marveč s tiho žalostjo, da ni mogel do nas. K samotnim dušam Bog rad prihaja: k nesrečnim, trpečim, ne razumevanim, osramočenim in zapostavljenim. Tam najraje tolaži, kamor ni nobene zemske tolažbe.

Tabernakelj je, tako bi dejali, sprejemnica božjega Zdravnika Jezusa. Tam je navzoč ne le po svoji božji, ampak tudi po človeški naravi. Tam smo mu vedno dobrodošli; čim bolj preprosto, od srca in zaupno mu govorimo, tem raje nas posluša, tolaži in uslišuje.

Po mestih je v navadi nočno čiščenje, ko si moške in mladeniči pritrjavajo od nočnega počitka in bdijo pri evharističnem Jezusu. Kako lepe so tiste ure!

V župnih in še nekaterih drugih cerkvah se tabernakelj vsako leto po enkrat obda z lučkami, cvetjem in zelenjem, ko se v škofiji zapovrstjo opravlja vedno ali celodnevno čiščenje. Pač izredna sreča in čast za župnijo!

Vse take javne in zasebne priložnosti radi porabimo, da se za dalj časa pomu-

dimo pri evharističnem Prijatelju! »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil,« tako nas vabi.

*

Leta 1851. je prestopil odlični anglikanski protestantski duhovnik **Henrik Edvard Manning** v katoliško Cerkev. Ob tabernaklju, na katerem je bilo Najsvetejše izpostavljeno, ga je zadel prvi žarek pravega spoznanja.

Rodil se je v dobi Napoleonovega cesarstva leta 1808. v angleški grofiji Hereford. Njegovi imoviti, plemeniti starši so ga vzgajali v strogo anglikanskem protestantskem duhu. V šolah je bil najbolj odličen učenec. V svojem 25. letu je prejel anglikansko posvečenje, katerega pa katoliška Cerkev nima za veljavno. Postal je anglikanski župnik in se poročil s hčerjo svojega prednika — župnika, a je že po štirih letih ovdovel. Zelo je ljubil reveže. Leta 1844. je postal pridigar na slavnem vseučilišču v Oxfordu (Oksfordu). Kmalu po nastopu službe je potoval v Rim. To potovanje je bilo zanj odločilno in ga sam takole popisuje:

»Bil sem v Rimu, hodil sem po muzejih, gledal napol porušene starorimske stavbe, obiskoval cerkve in opazoval katoliške verske obrede. Pa to ni nič posebnega, saj stori prav isto na tisoče mojih rojakov vsako leto, ko potujejo po Italiji. Ko sem hodil po Rimu, nisem imel niti najmanjšega dvoma o resničnosti anglikanske vere, ki sem bil njen duhovnik. Niti od daleč se mi ni sanjalo, da bom kdaj spremenil svojo vero. Na svojih potih po Rimu sem bil prav tako zelo oddaljen od katoličanstva, kakor sem bil, ko sem bil v angleškem pristanišču stopil na ladjo.

Nekega dne grem v cerkev, posvečeno francoskemu kralju sv. Ludoviku. Bilo je sv. Rešnje Telo izpostavljeno, najbrž je bila osmina praznika sv. Rešnjega Telesa, ker tisti čas nekako je moralo biti. Kaj je bolj preprostega ko to! Gorelo je nekaj sveč, nekaj duhovnikov v preprostih roketih je klečalo v klopih ob oltarju, nekaj malega vernikov je molilo. Vse je bilo dosti manj veličastno, kakor je v cerkvi sv. Petra; a bilo je bolj prisrčno, ker je bil to trenutek božje ljubezni. V duši mi je vstalo skrivnostno ganotje, napol razsvetljenje, napol dihal ljubezni. Prvič mi je v glavo šinila misel: morda pa ti nimaš prav, morda je v katoličanstvu resnica in v anglikanizmu zmota, morda boš moral postati katoličan. Poudarjam, da to še ni bilo spreobrnjenje; bil je le odmev božjega klica in

sem bil še zelo daleč od resnice. A nisem zaprl srca; od tedaj sem molil, iskal resnico, proučeval verska vprašanja z vso vnemo in vso odkritosrčnostjo. Luč se mi je vedno bolj razgorevala in božja milost je dopolnjevala moj trud. Prvo pobudo pa mi je dal v podobi kruha skriti Zveličar.»

Šele čez dolgo je vzbrstela ta božja kal. Prej se je po čudnih naključjih vedno oddaljeval od angleške državne Cerkve.

Posebno ga je zadelo, ko je angleška vlada nastavila za župnika nekega duhovnika, ki je javno trdil, da je sv. krst le malopomemben obred, ki ne podeli nikake milosti. Človeka s takimi nazori postaviti za dušnega pastirja! Ondotni anglikanski škof se ga je branil, vsa javnost je ogorčeno ugovarjala; na pritisk vlade je pa škof bojazljivo popustil in tisti človek je nemoteno zasedel anglikansko dušnopastirsko službo. Manningu so se odprle oči, kaj je z anglikansko protestantsko cerkvijo, ki jo je do tistikrat še vedno imel za pravoverno vejo Kristusove katoliške Cerkve.

V letu 1850 je papež Pij IX. zopet postavil po Angliji katoliške škofo in duhovnike, kar se od odpada Anglije ni bilo zgodilo, ampak je Anglija bila misijonska dežela. Zavriščalo je med anglikanci, vršili so se protestni shodi. Tudi Manning je moral predsedovati takemu zborovanju; na njem je pa vstal in jasno povedal svoje mnenje, da angleški kralj nima prav nikakega prvenstva v Kristusovi Cerkvi, ampak ga ima le papež, rimski škof, naslednik svetega Petra.

Potem se je odpovedal svoji imenitni službi. Umaknil se je v London k svoji sestri ter tam molil, bral verske spise in razprave ter mnogo premišljeval. Vztrajno je šel za lučjo.

Dne 6. aprila 1851 je Henrik Edvard Manning bil sprejet v katoliško vero.

Kako mu je takrat bilo, je pozneje sam povedal: »Resnica je prevzela vso mojo dušo. Zdelo se mi je, kakor da gledam božjo gotovost. Niti sence dvoma ni bilo več nad mojo vestjo; strmel sem, kako da sem se mogel tako dolgo zapirati spoznanju resnice, ki se mi sedaj jasno blešči. Sedaj vidim, prej sem pa bil slep.«

Spreobrnjenje je bilo za Manninga velika žrtev. Pri anglikancih je bil spoštovan kot znanstvenik, bil je bogat, vpliven in cenjen, imel je mnogo prijateljev. Vse to je moral žrtvovati katoliški resnici. Ali bil je mož, ki je imel vest za vodnico. Umevno, da je njegov prestop močno vplival na anglikance, več jih je šlo za njim; njegova plemenita in nesebična miselnost, njegovo nemadeževano življenje, njegova milina do revežev in slabo poučenih mu je iznova pridobivala prijateljev in občudovalcev.

Že dva meseca po prestopu ga je kardinal Wiseman (Uajsmen) posvetil za katoliškega mašnika.

Mudil se je dalj časa v Rimu in dopolnil svojo duhovsko izobrazbo. Po povratku v Anglijo je bil predstojnik duhovske družbe sv. Karla Boromejskega.

Po Wisemanovi smrti ga je sv. stolica imenovala za westminsterskega nadškofa, torej za vrhovnega vodnika angleških katoličanov; leta 1875 je postal kardinal. Kot škof se je posvetil skrbi za dober duhovski naraščaj in za dobre verske zasebne šole, ki so v Angliji brez pridržka dovoljene. Priporočal je delo za reveže in s svojim vplivom mnogo pripomogel k odpravi suženjstva po angleških kolonijah.

Leta 1892 je kardinal Manning umrl. Njegovo smrt je obžalovala tudi anglikanska protestantska javnost. List Times (Tajms) ga je imenoval »najsijajnejšega sina katoliške Cerkve med angleškim plemenom.«

Pred tabernakljem se mu je prižgala prva lučka pravovernosti.

Dr. Fr. Jaklič.

Šmarnica — zvonček

*Šmarnica, cvetica tvoja,
o Marija, v maj dehti.
Bela je tako in nežna,
da umreti se boji.*

*Cvetki glavica se sklanja,
zvonček mal, ki ga je strah,
da bo sebi sam pozvonil
in bo zginit v zemski prah.*

Fr. Neubauer.

Mati uči svojega sinka: »Veš, Karelček, lagati je pa grdo. Tega ne smeš nikoli. Pregovor pravi: »Kdor laže — tudi krade.« Kajne, Karelček, da se ne boš nikoli, prav nikoli zlagal.« — »Mamica, nikoli ne!« — Precej nato se oglasi električni zvonček. »Karelček, pojdi pogledat« — pravi mati

— »kdo je? Če je krojač z računom, pa reci, da mame ni doma« ... Kaj menite, ali pozna ta slepa mati pregovor: Beseda miče, zgled vleče! Koliko je po naših družinah takih naukov, ki jih kmalu nato življenje podira!

Majniški Kraljici

*Zemljo je cvetje
nežno odelo,
srca ti kličejo, dobra Gospa:
»Pridi Marija,
cvetja prinesi,
rož nam natrosi v dolino solz.*

*Šmarnice bele
v gaju dehtijo,
majniške speve prepeva srce,
milosti božje
cvetke žarijo,
ki nam jih trosijo tvoje rok.*

*Prosi, Marija,
svojega Sina,
šmarnice bele naj v srca sadi!
Lilija pot naj
našo ovija,
milost naj vedno nam duše krasi!*

Gregor Mali.

Srce je žalostno...

Takale je bila zgodba Pečovarjeve Angele. Ni bila sama pri hiši. Dve sestri in dva brata je imela. Pa vse bi bilo dobro, če bi vladal pri hiši božji mir in materina in bratska ljubezen. Tako pa je bila vsak dan pokora... Saj je Angela rada delala. Res malo slabotna je bila, a se ni izogibala nobenemu opravilu. Če bi tudi veliko raje doma pospravljala in takole mimogrede v knjigo pogledala, pa se vendar ni branila motike in tudi gnojne kopače ne, kadar je prišlo to delo na vrsto. Nekaj je pa le bilo narobe. Zakaj vedno le ona s kopačo? Nič bi ne rekla, če bi to delo le katerikrat zadelo tudi Ivanka ali Pepco. Saj sta bili obe močnejši in bi vsaj tako lahko otkala prva in druga kakor ona. In še druge stvari so bile. Njeni želji mati nikdar ni hotela ugoditi. Za »fajlico« jo je ozmerjala in z lenobo jo je nagnala... Pa je vendar vedno po svoji najboljši volji storila vse, kar ji je bilo odrejeno. Nikoli ni s praznim govorjenjem izgubljala časa. Saj je skušala vedno hiteti z delom, da ne bi njo zadevala odgovornost za postajanje drugih, katere je bilo treba plačati! Pa še vse to bi je ne bolelo, če bi mati enako delala s sestrami in brati. Pa je bilo vse drugače. Kolikokrat so njo samo poslali kamorkoli z doma. Kaj je bilo ta čas doma, ni ona nikdar izvedela? To pa je velikokrat opazila, da vsi drugi nekaj vedo, kar pred njo skrivajo...

Tako je Angela trpela. Marsikatero noč dolgo ni mogla zatisniti očesa in njena oblast je s solzami silila v gluho temo. V mučnih sanjah pa se ji je vedno povračalo, da jo hočejo pobiti. In če je brala o kaki družinski tragediji, je bila sama že naslednji večer krvava žrtev strašnih sanj. In to je premišljevala, kaj bi bilo vzrok temu neprijaznemu obnašanju do nje. O nekem denarju je mati včasih nekaj omenila. O neki teti je včasih slišala. Drugi

ljudje so radi namigavali njej, da je imenitna, da je bogata... Ona se za vse to niti menila ni, a na misel ji je pa le prišlo, da bo morda kaj takega vzrok, da jo domači nezavidijo... Pa kaj je bilo njej tega mar, saj je bilo blago dekle, ki je bilo žejno ljubezni in prijaznosti. In če bi jo kdo zasipal z denarjem, pa bi si stokrat bolj želela tople besede iz materinih ust in prijaznega obraza svojih sestra in bratov. Pa če je še tolikokrat s prosečimi očmi hrepenela, da bi njene želje razumeli njeni domači, ki jim je vsakokrat z največjim premagovanjem storila vsako uslugo — nič. Z mrzlimi pogledi so jo odpravili in s trdo besedo rezali nove rane v njeno trpeče srce.

Le kaj sem vam zakrivila, to vprašanje bi lahko brali iz njenih oči! A niso ga hoteli razumeti. Le to je vedno iznova in iznova čutila, da je vsem napoti. Vsem, samo očetu ne bi bila; a kaj, ko ga odnikoder ni. Tujina ga je pred leti vzela, ne vrne pa ga ne; še pove ne, kje ga drži. Tako strta Angela ni imela na vsem svetu nobenega človeka, ki bi mu mogla izliti svoje bolno srce, ki bi ji hotel dati vsaj kako lepo besedo tolažbe. Pa je bila res tako žejna tega, tako žejna kot razbeljena zemlja v režeči poletni suši...

Kako rado se zgodi, da na žejno zemljo mesto blagodejnega dežja skozi poletno vročino udari trda toča, ki nesrečo naredi še večjo... Tako je prišlo tudi žejnemu srcu Pečovarjeve Angele.

Poznala je po obrazu nekega Todija. Še iz šole je vedela, da je bil malo prida. Za nekaj časa je šel v svet. Potem se je vrnil in se je znal z marsičem pohvaliti. To so pa le vsi vedeli, da prida tudi sedaj ni. Dekleta so ga pa rada videla, ker je bil lep fant. Angela se zanj ni menila.

Ni se menila. Čemu neki! Še izognila se mu je, kadar je kazalo. Pa če se je njemu izognila ona, se nje ni hotel izogibati Todi. Kar zopet in zopet ji je prestrezal pot in jo prijazno nagovarjal. Angela ni imela nikdar časa za razgovor z njim. Ga je pa zato on imel vedno dovolj! Tako le ni bilo mogoče, da si ne bi nikdar izmenjala kake besede. Todi je pa ženski svet kaj dobro poznal. Znal je tiste prijeme, s katerimi se dekliško srce najprej osvoji. Imel je pač že mnogokušenj v tem.

»Zakaj si tako žalostna Angelca? Tako sama, tako zapuščena se mi zdiš? ...« In ko je spet trpela zvečer v svoji osamelosti, ji je v njene trpke misli padel Todi s svojim toplim zanimanjem za njeno notranje trpljenje. Še parkrat jo je nagovoril tako prijazno in kakor neka toplota je šlo skozi njeno telo. Nič več ni mogla zadržati besede, da mu ne bi razkrila, kaj jo boli v globini njene duše.

Morda ta Todi res ni bil človek, ki bi bilo nad njim popolnoma obupati. Nekaj dobrega se še skriva tudi v najbolj propalem človeku. Angelci se je zgodilo, kar se je že mnogim pred njo in za njo dogodilo, da je kar hitro videla ono malce dobrega v tako veliki in svetli podobi, da je vsa njegova skrita prostščina in ničvrednost stopila v ozadje. Saj to je bil edini človek, ki ji je privoščil prijazno besedo, ki je razumel njeno bolečo osamelost, ki ji je znal potožiti tudi svoje bridkosti. Tako sta si drug drugemu razkrivala srčne rane. Iz kratkega slučajnega srečanja so prišli hipni razgovori, iz teh dogovorjeni sestanki. Todi je bil v vsem tem strokovnjak. Saj se je te umetnosti učil tudi v kinu in v knjigah. Znal je dovršeno igrati vsako vlogo, tako tudi vlogo sotrpina v tragediji s Pečovarjevo Angelco. On je dobro vedel, da je to samo prehodna igra! Angelca se je pa v svoji otroški neizkušenosti zanesla, da ima z njo dobre namene.

Še bolj je njeno nagnjenje porastlo, ko je videla, kako ji domači zopet v tem nasprotujejo. »Niti tega ji ne privoščijo, da bi ji smel kdo dati lepo besedo,« je menila ... Tako je ničvredni postopač popolnoma osvojil srce te nevedne, a dobre Angelce. Toda kaj bo tak človek z njenim srcem! Koliko jih je že nesramno oskrunil, zato da je ugodil svoji podlosti. Tudi od Angelce je zahteval trdnejših dokazov, da ga ima rada, kot so lepe besede. Angelca pa ni prišla na to, da ima ona še več pravice zahtevati dokazov prave ljubezni od Todija. Da, ona, ki je imela posla s človekom, ki so o njem vsi govorili, da je že veliko deklet nesrečnih napravil, ona bi pač ne le smela, marveč morala zahtevati od njega dokazov ljubezni. Sam naj ji dokaže, da je njene ljubezni vreden, s tem da bo dal dokaz vrednega živ-

ljenja. Da bo prizanesel njenemu srcu in njeni duši in ne zahteval od nje nekaj, kar Bog prepoveduje.

Angelca je bila preveč neizkušena, da bi to sama vedela, preveč nezaupljiva, da bi to kakemu modremu, poštemu človeku razkrila. Lahko ji je torej Todi ukradel to, kar je edino še imela: njeno nedolžnost.

Če je bila prej Angelca ptičica, ki je imela zlomljeno eno krilo, je sedaj začutila, da je z obema strtima obležala zakopana v nesnagi, ki jo je prekrila tako, kakor da jo je brazda zagrnila.

Prej je trpelo njeno osamelostno srce, a se ji je vsaj duša čista in sveža dvigala k Bogu. Ob misli, da nosi v duši zaklad, ji je bilo vselej tudi srce razbremenjeno. Sedaj je pa bila strta še njena duša.

On, ki je toliko gradila nanj, ki se mu je popolnoma zaupala, se ji je že začel odmikati, že zopet hodi za drugimi. Toda kaj to! Da bi ji le nikdar več ne prišel pred oči! Zakaj groza jo je obšla takoj, ko se je zavedela, koliko opustošenje se je naselilo v njeno bolno dušo. Zato ji je hinavski lagal in se lepega delal; zato jo je oropal dušnega bogastva, da je ugodil sebi. Sedaj je njeno srce izropano in prazno, da ni niti žarka tolažbe najti več! Kakor domačija, ki je postala plen požarja, taka se je zdela sedaj sama sebi. Vsaj nekaj je še imela prej, sedaj ji je ostalo samo kup razdejanja. Od sladkih besed kup smrdečega črnega oglja ...

Kakor ptica s polomljenimi krili, taka sem, ta misel ji je zopet prihajala v spomin. In kdo naj me sedaj dvigne iz te bede! Dolgo je mislila in nekatero dolgo noč je štela, kako je cerkvena ura počasi in prepočasi drobila dolgo temo vse do jutranje zore, ko ji je bilo treba vstati za nov dan žalosti, truda in trpljenja. Nekoč je prav pod svojim oknom zjutraj opazila siničico s polomljenimi krili. Ljubeče jo je pobrala in se vprašala: »Kaj pa jaz?« Tedaj pa je zazvenela v njeno dušo beseda, že docela pozabljena, beseda o Njem, ki brez Njegove volje tudi vrabec ne pade s strehe, ki skrbni za ptice pod nebom in lilije na polju, ki ima lase na človekovi glavi preštete! ... In govorila je: »Vidiš ti moja mala, drobna ptičica! Meni te je dal nebeški Oče, naj se te usmilim. Skrbela bom zate, da si opomoreš in uživaš poprejšnjo srečo. Upam, da bo za to uslugo nebeški Oče tudi mojemu strtemu srcu vdihoval vedno več in več moči in tolažbe.« Njene misli so sledile Gospodu Jezusu na evangelijski poti mimo Jakobovega vodnjaka v Samariji, kjer je presvetil s svojo milostjo ono Samarijanko; spet ga je srečala v Jeruzalemu, ko so mu nevredno žensko tožili, on pa jo je ljubeznivo posvaril in pomirjeno in po-

boljšano odpustil, in še z Magdaleno je stala pod križem...

Tedaj ji je vse bolj jasno začelo vstajati spoznanje, da se bo njeno srce le pod križem moglo prav umiriti.

Tako so se njene iskajoče misli nazadnje ustavile ob drevesu življenja, in spokorjena je Pečovarjeva Angela doživela in domela, da se ob uri osamelosti in skrite žalosti more popolnoma pomiriti le v tihi cerkvi, kjer pred tabernakljem trepeta večna luč. Tu je njeno srce našlo Onega, ki je življenje

našega življenja. In kadar se ji je pozneje pričela usiljevati mrka misel osamelosti in zapuščenosti, če že ni mogla tja s svojimi stopinjami, je poslala vsaj svoje misli v tiho svetišče, kjer prebiva Jezus. In on, ki je hrepenenje angelov, je tudi njej vedno vdihnil mir in vlil moč za delo in boj.

Se je srečavala neprijazne poglede. Se so jo morale žaljive besede, toda le malo ali nič je ni vse to ranilo ob misli: našla sem Njega, katerega je iskala moja duša.

Hladnik Janez.

Izpred večne luči

5. Oh, težave, težave, težave...

Bilo je v velikem tednu. Dušni pastir se je vračal iz cerkve, kjer je opravljal svoje dnevne duhovniške molitve. Zamišljen je bil. Prizor za prizorom se je pomikal mimo njegovega duhovnega pogleda in nazadnje je obstal ob besedah: »Eno uro niste mogli čuti z menoj, vi, ki ste bili pripravljeni zame tudi umreti. Ali Juda pa ne vidite, kako ne spi, ampak hiti, da me Judom izda? Kaj spite?«

Izza te slike mu je vstajal nov prizor, ki ga je pred dnevi doživljal. Sklenil je, da

hoče pomnožiti število tistih, katerim naj bi sv. Rešnje Telo postalo duhovna hrana, dnevna ali vsaj tedenska.

Našel je precej umevnih duš, ki so se za njegovo misel zavzele in ki so jo bile voljne izpeljati. Blagor jim, naj le ostanejo stanovitne, — jim je na tihem želelo in voščilo njegovo svečeniško srce.

Pa je dobil tudi odgovor: »Remočeva lahko. Dela nimajo dosti, pri nas imamo pa grunt. Jamnikova tudi lahko. Imajo grunt, pa jih je dosti za delo. Kdo

J. L. Gerôme

Vstal je...

Grand Trappe *Mati usmiljenja* Fr. M. Bernard

bo pa pri nas delal, če bo treba samo moliti!»

Tako je povedala Drinovčeva Katra, in skoro podobno se je odgovarjala ona, Strgulčeva iz Krivega potoka: »Pri nas so rekli: 'Kdo ti bo pa kaj dal za to?' in mi niso dovolili.«

No, to so še precej evangelijski izgovori, tisti, ki jih vsako leto slišimo: »Njivo sem kupil in jo moram iti pogledat; prosim te, imej me za opravičenega. Pet jarmov volov sem kupil, in jih pridem preskusit; prosim te, imej me za opravičenega. Oženil sem se in zato ne morem priti.«

»Zgolj materializem,« je premišljeval sam pri sebi gospod duhovni oče. »Ta večni pohlep po časnem premoženju; vse samo za tostransko življenje, ni pa časa delati za dušo, za večnost. Spanje, spanje, duhovno spanje, kdaj ga bo konec!«

Pa je spet povedala Kosmačeva Roza, da bi ji bilo vse to zelo všeč; saj kar gori za to, da bi bila dobra in pobožna, če —. In teh »če« je bilo toliko, cela dolga vrsta, za pol koša.

Če bi mogla postati tako sveta in čista, da bi ji ne bilo treba hoditi k spovedi; zakaj če jo ljudje vidijo, da se mudi dalj časa v spovednici, pa jo precej sumijo in sumničijo, zakaj si upa tolikrat k svetemu

obhajilu, če je taka grešnica... Pa spet: če se ne more popolnoma premagati, če ne more biti taka, kakršna bi bila sama rada, če ne čuti nobene pomoči od zgoraj, če mora vse le sama storiti, da je to vendarle prehudo...

»Sirota,« je premišljal dušni pastir, »sadove bi rada uživala, sadove, brez dela, brez truda, brez boja in znoja. Vse naj bi šlo z lahkoto, brez ognja, ki ga je prinesel Sin človekov na zemljo in o katerem hoče, da se vname, da gori. Kje pa bi bilo potem zasluženje!«

In spet se je oglasila Kovačeva Tona in je povedala: »Vse bi šlo, samo če bi bila naša hiša bliže cerkve. Tako se pa preveč zamudim.«

Dobračeva je povedala: »Ko bom stara, bo že šlo, takrat bom imela več časa.« Seveda tistega pisma ni pokazala, s katerim bi se ji bil nebeški Bog zavezal, da ji bo naklonil tista leta, o katerih je že modri Salomon govoril, da človeku navadno niso všeč. In zato tudi ni povedala, kdaj misli biti stara. Saj je znano, da je starost posebne vrste skrivnost; sami veste, kje, in ni treba še na ves glas tega oznanjevati.

»Oh, ki bi vi vedeli, kakšne in koliko smo jih morale preslišati,« so govorile dekleta iz Globokega dola in so se prestrašile, ker ne bi bile rade ljudem v posmeh in zaničevanje.

»O ti preljubi moji ljudje,« je govoril sam pri sebi njih duhovni oče, »saj vem, kakšni so. Vsi bi radi šli gorki v nebesa, brez ognja v vicah, brez zamude v kraju očiščevanja, pa tudi brez vsakega truda, brez žrtve, brez dela. Kristus sam naj zanje dela, sam naj se zanje bori, sam naj zanje zmaguje; njegova milost naj jih sama varuje, brani in podpira, oni bi pa roke kar križem držali in mirno čakali, da jim milost božja kakor zrelo jabolko samo pade v naročje.«

In še je mislil dalje: »O ljubi Jezus, saj bi te prosil, da udari ta pomehkuženi svet, ki pozablja tvojo besedo, da nebeško kraljestvo silo trpi, in ki je gluh za Pavlov nauk, ki ga je pisal Filipljanom v nam sosedno Macedonijo, naj s strahom in trepetom delajo za svoje zveličanje; moj Zveličar, prosil bi te tako, pa se bojim, da bi me tvoja beseda ne pokregala, kakor je nekdaj posvarila tista dva tvoja učenca, ki sta hotela priklicati ogenj z neba, da bi z njim pokončala ubogo samarijsko vas in njene ljudi, ker te niso hoteli prenočiti.

Saj veš, kaj si jima rekel: 'Ne vesta, kakšnega duha sta; Sin človekov ni prišel duše pogubljat, ampak reševat.' Vidiš, Gospod, tega se bojim.«

V duhu se je obrnil na naše gore. Pogled mu je povasoval pri Materi božji na Šmarni gori, od tam je splaval proti moravški Sv. Trojici, poromal k sv. Valentinu na Limbarski gori, samo za hip se je ustavil pri karmelski Mariji na Češenjcah, pa je že bliskovito šinil do Sv. Primoža nad Kamnikom, od tam pa mimo sv. Ambroža po širni Gorenjski in spet po globoki Dolenjski in po samo vase pogreznjeni Notranjski. Koliko žrtev, koliko znoja, koliko truda in trpljenja, koliko stopinj in korakov, koliko tovorov in potov so naredili naši predniki v svoji gorečnosti, da so posejali našo zemljo s kakor cvetje belimi cerkvicami, z rožno pobarvanimi zvoniki, s pozlačenimi in v božjem solncu se lesketajočimi oltarji!

»In danes? Po naših gorah rastejo turistovski, smučarski, počitniški domovi, skrb za telo žene nekatere ljudi nedeljo za nedeljo v hribe; ne strašijo se ne truda, ne žrtev, ne mraza, ne vetra, ne kamenja, ne zametov. Saj jim ne zamerim. Naravnost občudujem jih. In vprašujem se: zakaj naj

bi bili otroci tega sveta modrejši in razumnejši kakor otroci luči?«

Turisti se vračajo nazaj trudni, pa ne utrujeni in potrti; vračajo se krepkega zdravja, krepkih mišic, veseli, zadovoljni in se spet vračajo nazaj v gore, nazaj v težave, nazaj k žrtvam, k trpljenju. Zakaj?

Da! Zakaj? Zakaj? In še enkrat: zakaj?

In zakaj je svet, recimo, zakaj so verniki izgubili smisel za duhovne žrtve? Vsak trud, vsako trpljenje, vsak posmeh, vsaka težava, vse kar je zvezano z delom, s premišljevanjem, vse tako zaboli, tako zapeče, tako zaskeli. In ker ni smisla za bolečino, je zbežala iz naših vrst srečna zadovoljnost, ker ni čuta za premagovanje, ne pridemo do resničnega, srčnega veselja.

To je bilo premišljevanje dušnega pastirja na Veliki četrtek tistega leta, ko smo se pripravljali na Evharistični kongres...

Ti pa, o Gospod, usmili se nas...

Mrzlih, mrtvih, za dobro ne vnetih in za žrtve ne pripravljenih src, reši nas, o Gospod! In Ti, ki si dal samega sebe za nas, da bi nas odrešil vse krivice in zase očistil kot izvoljeno ljudstvo, stori, da bomo vneti za dobra dela...

Sv. Filip in Jakob (Sopraznik 1. maja)

Rim-Lateran

Po trnjevi poti do zmage

(Glej št. 3, str. 60. — V spomin + prijatelju — kongreganistu. — Dalje.)

Janko jim je kakor v zmagoslavju dopovedoval:

»Posvetimo najprej sami sebe, pa se bo to samoposvečenje kot blagoslov razlilo tudi na druge. Skrbimo najprej pri sebi za pravo, globoko reformo duha in srca, prenovimo sami sebe, pa se bo obnavljal tudi svet okoli nas.«

Preprosto, umljivo in nazorno nam je Janko pokazal sam na sebi v besedi in dejanju, da so samo srčne dobrine in duševna plemenitost — brez formalnosti in napetosti — oni bogati vrelci, ki z blagoslovom in plovitostjo napaja vse okrog sebe. Dasi je bil med mlajšimi v družbi in zato manj uvaževan in včasih celo malo preziran, nam je vseeno postal vzornik. Njegovo resnobno in možato obnašanje je vzbujalo spoštovanje. V njem smo občudovali značaj, ki z razumom in hladno logiko sledi smotru. Vsakdo pa, ki je z njim bolj zaupljivo občeval, ga je moral vzljubiti; saj je bila vsa njegova osebnost prepojena z vzorno lepoto bogate duše, ki se je v tihih dejanjih odražala tudi na zunaj.

Janko je zmagoval s svojo metodo: »Apostol Marijin«. Ta misel, ki je kakor velika gonilna sila zajela vse njegovo mišljenje in hotenje, je zagrabila tudi nas in nas pritegnila k apostolskemu delu. Njegovi mikavni zgledi so klicali, vabili, vleкли in nas navdajali z pogumom, češ, to, kar zmore on, bomo zmogli tudi mi...

Sledili smo mu k angelski mizi. Enkrat na mesec, kakor pač zahtevajo družbe-

na pravila, nam je bilo kmalu premalo; vsaj dvakrat in ob praznikih še posebej. Skraja je šlo pri nekaterih res malo trdo; toda pozneje smo se navadili tako, da je bilo slednjemu težko, če je moral včasih iz važnih vzrokov sveto obhajilo opustiti.

S podjetnostjo in marljivostjo apostolov je vplival ne samo na ožji družbeni krog, ampak tudi na vso okolico. Svoje k najjasnejšim vzorom usmerjene načrte je izpeljeval vselej, povsod in ob vsaki priliki.

»Apostol Marijin...!« mu je zvenelo v duši jasno in odločno, ko je v nedeljo stopil v zbor »bogaboječnežev« in mladih fantov, ki so med službo božjo kaj radi zunaj cerkve ostajali. Povabil jih je v cerkev, tja za prve klopi, kjer je — tako pravijo — od nekdanj fantovski prostor. Pridružil se mu je Dolinarjev, Kmetov in polagoma še drugi. Kmalu smo bili vsi tam. »Poglej,« je dejal Drobļjanček Napotnikovemu Mihi, ko sta sedela na cerkvenem obzidju, »vse je šlo noter!« »Komaj polovica,« je odvrnil Miha. »Kaj? Koliko nas je še zunaj? Jaz, ti, Zakrajski, same barabe.« Miha je debelo pogledal Drobļjančka, ker ga je osupnil njegov robati dovtip. »Ne, med barabami pa že ne maram sedeti,« je zamrmral in se pobral v cerkev. Za njim je šel Drobļjanček, nejevoljen sam nase, ker ga je nehote tako užalil. »Ako gredo Drobļjanček, Miha in Zakrajski v cerkev, gremo pa tudi mi,« so rekli ostali in počasi se je vse pomedlo v cerkev. »Lejte no, kako lepo je gledati te fante, kako se obnašajo!« je dejal stari Kovač in

Majniški sprevod

L. Müller

Mali prečísia

ponosno gledal na Andreja, na tihem pa želel, da bi bil tudi Tone zraven njega.

»Apostol Marijin!« Ta klic ga je pozval zvečer na vas v živahno, mlado družbo. Vesela pesem, razigran smeh, ah ta zavidljiva lastnina mladine! Kdo naj bi ga ji kratil! Le žal, da se dejansko tako rado prestopijo meje dostojnosti. Surove šale, nesramne in npravnstveni čut žaljive popevke so takoj umolknille, ko je stopil v pevajoči fantovski krog Janko. Poznali smo ga in se iz spoštljivosti do njega in njegovih kreposti zdržali nespodobnih kvant. Kadar je zaorila lepa in dostojna narodna pesem, takrat je vse vedelo, da je Janko med nami. »Pa še eno.« je dejal, ko so fantje spet začeli z norčijami. Povzeli smo za njim

in nov spev, ki sanja ob njem vsa duša, je šel skozi vas. Ob Jankovem lepem mehkem glasu je umolknil slavec v hosti nad vasjo in zavzet prisluhnil lepi melodiji.

»Kam pa zdaj?« »Za spanje je še prezgodaj.« To vprašanje je bilo brez pomena, ker smo vsi vedeli, kam. Ko se je ustalila fantovska Marijina družba, je izginilo tudi ponočevanje in voglarjenje. Janko nam je odstopil svojo sobico, ki smo jo spremenili v društveno »dvorano«. Shajali smo se tamkaj ob dolgih zimskih večerih in ob deževnih nedeljskih popoldnevih. Poleg »Mohorjank«, »Bogoljuba« in raznovrstnega poučnega in zabavnega čtiva je bilo tudi dovolj druge poštene zabave, kolikor je kdo hotel, in sicer vse v navzočnosti Jan-

A. Guillon

Braun. Dornach

Venček — Kraljici majnika

kovi in pod vestnim nadzorstvom družbenega tajnika.

Kot »apostol Marijin!« se je ponovno izkazal Janko neko julijsko nedeljo popoldne, v času, ko nekateri v pehanju in borbi za vsakdanji kruh tako radi pozabljajo na tretjo božjo zapoved. »Grem gledat ječmen; mislim, da bo kmalu zrel,« so rekli oče pri kosilu. »Ti pa pojdi razstlat tisto kopo sena ob koncu njive, da se presuši in danes pripelje domov; jutri ne bo časa. Kosili bomo mejo pod Bregom.«

»Danes ne, ko ni sile. Je nedelja!« je odvrnil Janko. »E, saj to je malenkost,« se izgovarja oče v zadregi. Tiščal pa vendar ni in obveljala je Jankova. — Drugi dan so Žnidaričevi res kosili in pokosili mejo pod Bregom. Zraven vsega dela se je pa našlo vendarle toliko časa, da se je razstlalo tisto prgišče sena in spravilo na senik.

Neomajna zvestoba, točna pokorščina, nerazdružna vez z evharističnim Bogom, nežna ljubezen do preblašene Device, vse to je bilo danes izraženo v besedi »apostol Marijin«.

Njegova gorečnost in ljubezen do bližnjega ni mogla ostati prikrita, ampak je očarujoče in privlačno vplivala tudi na nas.

»Apostol Marijin« se je zopet pojavil, ko se je v nedeljo od popoldanske službe božje grede s fanti ustavil na žabjemlaškem kegljišču. Janko je ljubil tudi primeren šport in zabavne igre, kakor pač preprost, nepokvarjen, mlad in svež fant. Nadkriliti tekmece, v tem je bil pravi mojster; pa je nasprotno znal tudi viteško nastopiti napram premagancu.

»Ali ga vidiš h... , kam gre?« se je jezil Zakrajski in skušal izpodbiti Jankovo kroglo. Nerodno se vrteče krogle so spremljale kletvice, pomešane z bogokletjem in sramotenjem Matere božje v tujem jeziku. To ostudno kletvinsko sramotenje nebeške, brezmadežne Device, to grdo »porkanje« so prinesli k nam tujci, pa tudi naši ljudje, ki so se vrnili iz tujine. Zdaj pa za njimi izgovarjajo to nemarnost, katere bi se moral sramovati vsak količjak dostojen in resen človek. še drugi, zlasti mlajši domačini, pa se zraven — morda v nevednosti — še postavljajo s tem svojim znanjem. Janku je bilo ob takih izbruhih zaničevanja Marijinega, kakor bi mu kdo meč v srce potisnil.

Vzkipel je in pogumno razložil, kako grešno in neotesano je, govoriti tako svinjske besede, ki se z njimi hote ali ne hote, vedoma ali nevedoma dela krivica in strašna nečast Devici Mariji. Nato je pa pogledal po nedoraslih dečkih, ki so skozi ograjo opazovali kegljanje, požirali dovtype ter v mislih ponavljali izraze in kletvine, ki so se jim zdele sila imenitne, ker jih niso razumeli. Medtem so se igralci posedli okrog mize, da zapijejo dobiček. Janko pa, ki ni bil bogvekaj prijatelj vinu in opojnim pijačam, je stopil med dečke. »Palico vzemi in sodrgo razpodi!« je klical za njim Kovačev. Dečad se je hotela razbežati in poskriti. Toda Janko si je znal pomagati. »Mladina hoče igre in veselja,« je dejal, in dečke povabil na domači vrt. Tam jim je polagoma uredil igrišče, kjer so se, največ pod njegovim nadzorstvom, lahko brezskrbno zabavali, ne da bi delali škodo drevju in travi.

Glasovita Vidova veselica je bila pred durmi. Samo še dober teden dni je bilo do nje.

(Dalje prihodnjič.)

Ob grobu prijatelja

Pomladno sonce nas je že obiskalo, dragi Joža; sonce težko pričakovane pomladi, ki vse preraja, oživlja, ki prinaša novo življenje. Brstje je že poglalo, že dehti in privablja pridne čebelice.

In Ti, prijatelj, odhajaš? Ali si nisi želel toplote pomladnega sonca in lepote cvetja? Moliš! Razumemo Te Tvoji prijatelji. Toplejše sonce Te izvablja v raj večne pomladi, večne mladosti, v deželo večnega in toplejšega sonca. Tudi Tebi je pomlad prinesla novo življenje; Tvoje telo, ki je seme tega sveta, je sicer zapisano pogubi, a duša je vzvnetela v rožo večnega cvetenja. Poklical Te je Gospodar življenja in smrti, On, ki Te je med nas poslal. Pač lepo svidenje z Očetom, ki si mu bil vdan vse dni, od svojega rojstva pa dokler Ti ni ugasnil zadnji žarek življenja.

Rodil se je naš Joža Medvešček 27. VII. 1912 v Gorici. Med svetovno vojno se je s svojimi starši umaknil v Ljubljano, kjer je z odličnim uspehom dovršil klasično gimnazijo. Na univerzi, kjer je ravno absolviral pravo, se je zlasti udejstvoval v Zariji. Karitativno delo je posvetil v prid dveh najbolj socialnih ustanov: akademske Vincencijske konference in misijonskega krožka. Kako zelo je bil priljubljen in spoštovan, se je pač najbolje videlo ob njegovem pogrebu.

Oprosti nam, dragi Joža, da se Te spominjamo na tak način! Saj bi nam tega gotovo ne pustil, ko bi preje vedel. Bil si nam vzor krščanskega fanta. Umirjen v svojem nazoru, ki si ga tudi praktično izvrševal. Preprost, odkrit, skromen, a zopet odločen, iskren in samozavesten, a nikdar čmeren. Kdo naj pozabi Tvojo šegavost, ki je bila tako priljubljena v našem tovariškem krogu. Bil si vez našega društvenega življenja. Vedno si delal, nas organiziral, navduševal in vodil. Bil si nam zgled prave otroške ljubezni in pokorščine do staršev. Bil si dalje tudi zgled fanta v razmerju do dekleta. Res, težko je živeti vzor življenja krščanskega fanta, a ti si ga živel po milosti božji.

S psalmistom sprašujemo:

Gospod, kdo bo prebival v tvojem šotoru?
Ali kdo bo počival na tvoji sveti gori?

In s psalmistom odgovorjamo:

Kdor živi brez madeža in opravlja pravična dela.

Kdor misli po resnici v svojem srcu in nima zvijače na svojem jeziku.

Kdor ne stori zlega svojemu bližnjemu in ne posluša sramotnega o svojih bližnjih.

Kdor hudobnega prav nič ne ceni, nje, ki se Boga boje, pa čišla. Kdor tako dela, ne bo omahnil na veke. (Psalm 14.)

Prebival boš torej, dragi Joža, v Njegovem šotoru, počival na Njegovi gori.

Bil si ob koncu svojega študentskega poklica; že si stegal roko po zadnjih sadovih, ki si jih študent more pridobiti, pa je prišlo nekaj, kar nam je ranilo srce in vanj natrosilo žalosti.

Odšel je mraz in druge tegobe zime. Tudi mraz Tvojega življenja in Tvojih boleti, ki si

† Jože Medvešček

jih prenašal možato in potrpežljivo, je prešel. Zares, mlad si še, ko legaš v smrtni senci v grob, a nam velja: »Kar Bog stori, vse prav stori.« Sedaj si na varnem, na toplem, pri svojem Gospodu, čigar znamenje, križ, je osvetljevalo tudi zaton Tvojega življenjskega dne, Te z upom napolnjevalo in približevalo božjemu gledanju.

Dragi Joža! Naše tovarištvo ne preneha! Ne more, ker je povezano z še močnejšo, z duhovno vezjo. Mi Tvoji tovariši, tako kongreganisti, kot ostali fantje iz viške fare, Ti želimo mir, tisti mir, ki ga svet ne more dati. Prosimo Te pa, da posreduješ za nas, ki še živimo. Svojo molitev izlij pred Bogom in naše stiske mu razkrij.

Naj ti bo lahka zemlja in na svidenje, ko tudi nam preteče čas.

Vič, na dan pogreba, 17. marca 1935.

Tovariši kongreganisti.

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Zadnjega aprila so odpustili Janka iz vsakdanje šole in prvega maja se je preselil v Zoranovo hišo. Imel je najboljše sprichevalo v vsem razredu. Nadzornik ga je spraševal še prav posebno natančno. Govoril je z beneficiatom Gornikom o dečku, čigar usoda ga je očividno zanimala. Tako mimogrede je omenil:

»Nadarjenosti, kakršno ima ta dečko, bi bil lahko vesel marsikateri bogatin pri svojih otrocih; zadosti bi je bilo za več kakor za enega.«

Pri Zoranovih so pridelili Janka staremu pastirju Tonetu. Z njim je spal in delal. Sivo-bradi Tone je bil že trideset let pri Zoranu in je bil nekak mali sovladar nad ovčjo čredo. Pri čredi ni dal nikomur, da bi se kaj vtikal v te reči. Še celo gospodar ni imel polne moči, kadar je kupoval ali prodajal živali, zlasti še ko je vedel, da Tone mojstrsko obvlada svoj posel. Med učenjaki pravimo tistim, ki se izključno posvete kakšni stroki, strokovnjaki. Ovčar Tone je bil strokovnjak v ovčjereji. Hodil je po sejnih, odločal živali, ki naj bi bile za prodaj, in pripomogel Zoranovi domačiji do slovesa, da ima vzorne živali z naj-

bogatejšo volno. Tako je bil stari Tone po imenu hlapec, v resnici pa se je čutil neomejenega gospodarja v svojem področju.

Ko je bil še mlad, je služil Tone pri več kmetih po okraju. Često si je prebiral, pa mu ni nikjer ugajalo, dokler ni prišel k Zoranu, kjer si je ustanovil svoje kraljestvo. Tu se je postavil na trdna tla. Tu je našel dom, kjer bo živel in mirno umrl. Tu je dosegel sedemdeseto leto, tu se mu je pobelila črna brada, tu so mu noge olesenele in postale skrninaste.

Janko naj bi se pri Tonetu učil in namesto njega tekal okrog. Kmet je mislil celo na to, da bi Janku, ako bi se izkazal, izročil ovčjo čredo s podobnimi pravicami, kakor jih je imel Tone. Kajti da mu je stari gospodaril v dobiček, to so jasno pričali podatki, ki jih je hlapec točno zapisoval v svojo pratiko, ki je visela pozimi v njegovem hramu, poleti pa v ovčarskem voziču.

Prve čase je moral Janko jesti pri hlapcih in deklah ob široki mizi, kar mu je bilo zelo nerodno. Bil je vaje jesti sam in použivati skope grizljaje kar medpotoma in mimogrede. Kvečemu če se je njegova rednica, ki ji eno leto ni več rekel mati, vsedla poleg k mizi. Večinoma pa je Cila jedla kar pri ognjišču iz piskra, potem ko je dečku oddelila njegov del na lončen krožniček.

Janko je jedel sredi med številnimi posli naglo in ni nikogar pogledal. Kadar ga je kdo kaj vprašal, je odgovarjal nakratko in nejevoljno.

Zoranka je vse to dobro videla in mu je kesneje pod roko primaknila maslenih rezancev. Delo ji je vselej dobro, kakor da mora svoj živ dan gledati, da mu malo povrne, kar mu je uropala: materino ljubezen in materino skrb.

Pri tem mu je privoščila vselej kako prijazno besedo in je bila vesela, ko je videla, da je sčasoma rad pri hiši in se počuti dobro.

Glavno načelo pa je dobil Janko od Toneta. Ta mu je govoril: »Ako moraš delati, smeš tudi jesti. Kar ti dajo jesti, ni miloščina, marveč je zaslužen plačilo. Zato si le privošči!«

To je šlo dečku kmalu v glavo. Ni maral milosti, hotel je pravic. Začela se je paša po ledinah in tratah. K Zoranovemu gruntu so spadali prostrani pašniki, ki so se vleкли po rebreh stožčaste gore. Drugi kmetje so imeli same nestrnjene goljave in niso mogli pasti celih čred. Zoran je dal kaj na svoje ovce, ki

Arh. Gocora

Nova cerkev v Pragi — Vršovice

so mu izredno izboljšale njive in travnike. Kar črno mu je stalo žito, ko je bilo po drugih njivah videti snetljivo; za to je skrbel Tone s svojo čredo.

Od njega dni je Janko kakor tudi drugi dečaki vroče hrepenel, da bi si smel ogledati poletni stan pastirja Toneta. Pa samo od daleč in od zunaj so si smeli ogledovati skrivnost pastirskega stana na kolesih, ki je v njem prenočeval pastir pri svoji čredi. Rjavo pleskano hišico, ki je stala na dveh kolesih in bila pokrita z belo, pločevinasto streho, je bilo videti zdaj na travnikih, zdaj na njivah. Zdaj se je svetila njena streha gori ob robu gozda, zdaj spodaj v dolini.

Čestokrat se je Janko skrivaj priplazil tjakaj, kadar je bil pastir s psom in čredo na paši in je pokukal noter skozi malo okence, ki je bilo vdelano v zadnji steni, da bi videl, kakšna je hišica znotraj. Pa Tone ni nikdar pozabil zakleniti malih vratc, koder je moral zlesti, da je prišel v hišico, in tako je vladala znotraj črna tema.

Zdaj pa je prišel dan, ki naj mu odkrije vse skrivnosti ovčarskih kol. Da, on sam naj postane gospodar čez ves voz. Veselil se je bolj kakor kralj, kadar mu izroče nov grad. Mlada domišljija mu je začela delovati in je pozlatila borna kola, ki niso v sebi skrivala ničesar drugega razen slamnice in postelje, ki njenih lesenih sten ni krasilo nič razen nekaj pisanih svetih podob, ki si jih je bil Tone izrezal iz raznih koledarjev. Dečko se je zdel sam sebi kakor pravi kraljevič, ki je bil dosihmal reven, ki pa so ga kar nenadoma posadili na kraljevski prestol. Kako krasne bodo noči, ki jih bo poletni preživel tukaj! Sam v svoji hišici, spodaj Rolfi, zraven čreda v stajah.

Nekega lepega majnikovega dne je vzel ovčar Tone svojega učenca s seboj k čredi. Hladno je bilo jutro, poldne pa soparno. Pomladni dih je vel vsenaokrog. Čreda se je pasla po rebreh, dočim sta stala oba pastirja s psom gori ob obronku gozda. Rolfiju ni bilo teginje, zakaj njive so bile daleč proč.

Stari pastir si je zapalil čedro, se naslonil na pastirsko palico, pihal v zrak modre oblake in zrl venkaj v valovito gozdnato pokrajino. Janko se je kar gnal in si ni mogel dati miru. Tekal je venomer sem in tja, se vadal, kako ravnati z lopatico, zganjal ovce in izpraševal. Starec se je smehljaj in sanjal o svojih mladih letih, ki so mu potekala tako veselo in blaženo v mali kočici ob malem koščku kruha in velikem številu bratov in sestra. Končno je rekel:

»Janko, ti zapravljaš. Moraš bolj varčevati. Dan je dolg in zvečer moraš biti tudi še pri moči; zato se ne ženi tako in pojdi samo tja, kamor je res potreba!«

Tedaj stopi Janko tudi sam poleg mojstra, se opre prav tako na palico in zre v daljavo. To je trajalo nekaj časa. Nato se začne dečko prestavljati z ene noge na drugo. Utrudil se je bil.

»Kadar stojiš,« ga pouči starec, »se postavi zmeraj krepko na obe nogi, potem se ne utrušiš. In pred ljudmi moraš stati tudi na obeh nogah, kakor da si v zemljo zrasel, tedaj te ne prevrže nobena reč. Odpreti moraš oči, ako se hočeš kaj naučiti, in natančno moraš pogledati tjakaj. Na drevesu ne smeš videti samo debla, vej in koša, temveč tudi male žilice in zobčke na listju, rumeni in rjavi lišaj na deblu. Ne smeš gledati črede ali ovac kar tako nasploh kakor ljudje, ki jim ni živali nič mar ali ki ničesar tega ne razumejo. Poznati moraš sleherno žival tako natančno, kakor pozna učenik v šoli svoje otroke. Slednja ovca ima drugačen obraz kakor vsak človek. So samo v enaki monduri kakor vojaki. Kdor ne vidi natančno, vidi premalo!«

Tako je razodeval stari mož dečku, kar je bil skušal; tako se je samostojni Jankov značaj krepko naslanjal na spoznanje in premišljenost.

Opoldne, okrog enajste, sta zaprla ovce v staje. Ovčarja sta šla domov jest; večerjo sta jemala pa kar s seboj. Okrog dveh sta gnala čredo na pašo, zvečer pa sta jo segnala spet v staje, ki sta jih bila postavila na nepognojenem delu njive. Nato sta se naslonila oba na oje ovčarske hišice in povečerjala. Počasi se je zvečerilo in hladan je prihajal veter iz gozda. Šla sta spat, kakor sta bila. Samo čevlje sta si sezula. Najprej je zlezel v tesno izbico Janko, za njim Tone. Potegnila sta čez se odejo in zadremala. Opolnoči je zlezel starec venkaj. Dečko se ni zbudil. Tone ga potreše za noge. Janko plane kvišku. Ni se spoznal ne vedel, kje je. Sele ko zasliši Tonetov glas: »Na noge, stajo zabijati, polnoči je!« se zave, skobaca z ležišča, vzame lesen bet, odbije stajo, ki se je pred njo postavil Rolfi, jo prenese drugam in postavi nov četverkotnik. Vanj seženeta čredo. Potem se spet podasta v posteljo in spita dalje do ranega jutra, ko je treba začeti spet dnevno opravilo.

Ko je prišel junij, je skrnina prav posebno hudo zdelovala starega Toneta. Pač je bil starec mladega pastirčka že posvetil v vsa opravila, vendar mu ni hotel črede popolnoma prepustiti. Trudoma je vsak dan prišepal z dvema palicama na pašo, da bi se prepričal na svoje oči, če je vse v redu. Končno pa ni mogel priti več. Noge ga niso več nesle.

Prve noči dečku ni bilo nič kaj dobro pri srcu v samotnem prenočišču ob robu gozda. Pa od dne do dne mu je rasel pogum, pri čemer se je bolj zanašal na moč in čuječnost psa kakor na svojo sposobnost v bojeva-

nju. Bolj pa kakor nevarnosti od zlobnih ljudi so mu begale srce prigodbe Tonetove, pri-povesti o vsakršnih spominih, nočnih pri-kaznih, glasovih v gozdu, klicanje v neznanem jeziku, ki jih je bil vse doživel bradati ovčar.

So pa pretekli celi tedni in Janko ni slišal ničesar vsega tega. Če se je večkrat po-noči zbudil, je nemara zakašljala bolna ovca ali je polglasno zameketal janček. Kako sko-vikajo nočne ptice, je vedel že zdavnaj. Glas

viharja in bobnečega groma mu ni bil tuj. Ni se ga bal. Kadar je prišla nevihta in ga zbu-dila iz spanja, je vstal in obrnil hišo z opažno stranjo proti vetru, da ni mogel zabijati vanjo dež pri vratcih. Rolfi je tedaj zapustil svojo postojanko in si poiskal zavetja na malem pro-storu ob vhodu v hišico; tu je ostal, dokler ni pojenjal dež, potem pa je šel iskat ovce, ki so bile pobegnile, in jih nagnal nazaj k čredi.

(Dalje prihodnjič).

II. EVHARISTIČNI KONGRES 28.-30. JUNIJA 1935

Evharistični kongresi so verske prireditve v najboljšem pomenu besede, ki pri njih pride do izraza globoka vera v največjo skrivnost krščanstva, v sveto Evharistijo. Obenem se pa s spoznavanjem in z javnim izrazom vere ob takih kongresih namerava in dosega duhovna obnova udeležencev in vseh vernikov, ki so k verski proslavi povabljena. Izkušnja uči, da take manifestacije vplivajo tudi na mlačne, brezbrizne ljudi, da jih gane in dvigne iz grešnega spanja.

Tudi v naši državi so se v zadnjem času katoličani predramili in jeli bolj zavedati sreče, da je Zveličar sam med njimi v sv. Evharistiji. V javnih prireditvah in evharističnih procesijah hočejo dati duška svojemu notranjemu prepričanju in javno proslaviti njega, ki je naš Gospod, Odrešenik in vir vse sreče. Neurejenost, stiska in zadrega, ki tare skoraj vse sloje, nas še bolj priganja, da se obračamo na pomoč k Njemu, ki je nekoč klical svojim apostolom, ko so mislili, da se bodo potopili: »Kaj ste boječji, maloverni!«

Pod zaščito Device Marije. Jugoslovanski kongres v proslavo presvete Evharistije naj po Mariji postane vir milosti in blagoslova za vse jugoslovanske katoličane. Zato je ljubljanski vladika dr. Gr. Rožman izvolil Marijo Pomagaj z Brezij za zaščitnico te velike prireditve.

Marija Pomagaj na Brezjah je slovenska narodna božja pot, kjer prejemamo po Marijini priprošnji dušni mir, tolažbo, pomoč in polajšanje v vseh težavah. Če uvažujemo dejstvo, da je bilo mnogo častilcev Marijinih uslišanih, ozdravljenih vprav med sveto mašo, med povzdigovanjem, lahko spoznamo, kako je vprav naša ljubezen do Jezusa v presv. Evharistiji nebeški Materi ljuba in dopadljiva. Ljubezen

do Jezusa v presv. Rešnjem Telesu in ljubezen do Marije se vežeta, podpirata in dopolnjujeta. Marijina mogočna priprošnja ozdravlja dušne in telesne rane vsem, ki so polni ljubezni do Jezusa; Marija bo dobra vsem, ki pripravljajo Evharistični kongres, vsem ki se ga res hočejo udeležiti z ljubeznijo do Jezusa.

Priprave dobro napredujejo, saj združuje pripravljalni odbor 150 oseb pri vnetem delu za ureditev vsega potrebnega. Tako upamo, da bo Slovenija z drugimi udeleženci vred združena kot mogočna, organizirana armada za zmago slavni praznik Kristusov. Vsi časopisi, slovenski, hrvatski pa tudi inozemski poročajo s toplo besdo o naših pripravah za kongres in vabijo na udeležbo.

Kaj spada k pripravi na kongres? Predvsem molitev, ki jo že dalj časa tudi skupno opravljamo po naših cerkvah. Priporočajo se pa v ta namen tudi devetdnevnice ali vsaj tridnevnice neposredno pred kongresom. Silne važnosti za duhovni uspeh kongresa — je sveta priprava, ki je v tem, da bi vsi udeleženci prišli k proslavi v stanu posvečujoče milosti božje. To bo možno, če se po vseh krajih pred kongresom poskrbi, da bodo imeli verniki priliko za sveto spoved.

Vzorno se pripravljajo za kongres ljubljanski visokošolci. V dneh okoli praznika Marijinega oznanjenja od 23.—25. marca so imeli celo vrsto predavanj s središčno mislijo o presvete Evharistiji. Vseh temeljitih razprav, ki so jih imeli naši odlični mladino ljubi, učeni in globoki misleci, je bilo 11. Ta tridnevni tečaj, ki je imel namen, da bi se zlasti akademska mladina temeljito pripravila na prihodnje slavlje Kristusa Kralja, bodi nam vsem za zgled.

Stadion bo primerno preurejen. Tam raste stavba z oltarjem, glavna tribuna, ki bo stala tudi po kongresu. Gradnjo so omogočili oni vneti prijatelji Evharističnega Zveličarja, ki so žrtvovali in prispevali v ta namen kljub težkim časom znatne zneske. Bog naj jih blagoslovi in v bogato povrne!

Zanimanje raste. Bolj ko se bližajo dnevi kongresa, bolj se širi pozornost in zanimanje za to izredno cerkveno svečanost. Škofje v Jugoslaviji vabijo vernike, naj se pripravljajo na kongres, naj molijo za uspeh zunanji, a še bolj za korist v dušah. Koncem marca smo čuli ognjevitte besede in ponovno vabilo ljubljanskega škofa dr. Gr. Rožmana in dr. Srebrnič, kot predsednika stalnega odbora za Evhar. kongrese. Sredi težav in tegob in pomanjkanja živimo; prav v takih težkih okoliščinah potrebujemo posebne pomoči. Sredi med nami je pa naš Odrešenik kakor nekoč med trpečim ljudstvom, pa nas ljubeznivo vabi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.« Kristus v svetem Rešnjem Telesu je naše življenje. Iz njega zajemamo pogum v težavah, veselje v preskušnjah, upanje v brezupu, veliko ljubezen do Boga in do bližnjega. — Bodrilne besede in navdušena vabila so napisali svojim vernikom tudi drugi naši škofje: mariborski knezoškof dr. I. Tomažič, zagrebški nadškof dr. Ante Bauer, barski nadškof Nikola Dobročič, djakovski škof dr. A. Akšamovič i. dr.

Na kongres je povabljen tudi msgr. Heylen, škof namurski, kot predsednik stalnega odbora za prirejanje Evharističnih kongresov, ki se je udeležil vseh svetovnih proslav presvete Evharistije zadnjih desetletij.

Na Stadionu bo na praznik sv. Petra in Pavla zjutraj veličastna manifestacija naše mladine, ki bo imela tam skupno sv. mašo in sv. obhajilo. Pričakujemo okrog 26.000 mladostnikov. Istotam bo 29. junija I. slavnostno

zborovanje, nato bodo pa prinesli tja Najsvejteše in izpostavili na krasnem oltarju, kjer bodo popevane litanije z mogočnim ljudskim petjem. V večerni uri bodo prikorakali tisoči mož in fantov; s svečami in bakljami bodo napolnili veliko prostornino med molitvijo, petjem in zvoki godb. Spremljali bodo Najsvejteše, ki ga bodo nosili 4 duhovniki na posebnih nosilih. Opolnoči bo Stadion razžarjen po blestečih napravah. Nato bodo pa pristopili k oltarjem cerkveni dostojanstveniki. Med sveto daritvijo bodo moški peli in molili, pa prav vsi pristopili k sv. obhajilu. To bo res ganljivo, moška pobožnost!

Tretji dan kongresa (30. jun.) bomo spet napolnili stadionsko zbirališče in prisostvovali sveti maši, ki jo bo opravil odposlanec sv. očeta. Tu se bomo divili petju 500 izbranih grl, ki bodo proizvajala koralne speve. Nato bo sledilo II. veliko zborovanje, nova manifestacija vere in ljubezni do Boga med nami.

K vsem prireditvam bodo prišli katoličani naše ožje in širše domovine in tudi številni zastopniki iz inozemstva.

Pri vsem pa nikar ne pozabimo, da Evharistični kongres ni namenjen le onim udeležencem, ki bodo osebno prispeli v Ljubljano, marveč vsem našim vernikom. Zato bomo vsi sodelovali, da se evharistično življenje po župnijah poživimo, poglobimo, razširimo. Duhovne sadove naj prejmejo tudi oni, ki na kongres ne bodo mogli osebno priti. Evharistična vzgoja naj zajame zlasti vso našo mladino!

Evharistični križi, visoki in mogočni, ki jih s ponosom postavljajo po župnijah na vidnih, razglednih točkah, bodo pričali leta in leta o naši obnovljeni ljubezni do Jezusa v sv. R. T. Postavili so jih že v Predosljah, v Trziču, na Novi gori pri Telčah, v Hotiču, v Preski, v Kamniku, v Mošnjah, v Škocijanu pri Mokronogu, pri Turjaku i. dr.

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Klic ljubezni vsem narodom. Početkom aprila je sveti oče Pij XI. v tajnem konzistoriju, ko je bilo potrjeno svetništvo angleških mučencev kardinala Fisherja in drž. kanc. lera Tomaža More, spregovoril tudi na naslov vseh odgovornih državnih voditeljev pozivajoč jih, naj za božjo voljo prenehajo z vsem, kar vzbuja sovražnost med deželami, neti prepri in kar pospešuje mrzlično oboroževanje. V strašni gospodarski, politični, zlasti še nra- stveni krizi, ki pretresa človeštvo, naj se zdru- ži vse človeštvo v miru in edinstvu v molitvi

do Gospoda vesoljstva, da bi vendar enkrat napočili boljši časi. Papež pristavlja: »Nika- kor ne moremo verjeti, da bi oni, ki jim je zaupano blagostanje narodov, hoteli pritirati kaka nesoglasja do krvavega konca. Toda če bi kdo res hotel izvršiti tako g n u s e n z l o - č i n , pa prosimo Boga, naj osramoti in raz- prši narode, ki hočejo vojsko. Prepričani smo, da nihče ne bo imel te predrznosti, da bi iz- zval novo gorje...«

Tridnevnik v Lurdu kot zaključek sve- tega leta je bila določena za čas od 25. do

28. aprila t. l. Priglasilo se je 40 škofov in kardinalov in 10 generalnih predstojnikov raznih redov za svete maše, ki so razvrščene za vse ure (tudi ponoči) v omenjenih dneh. Za mladinsko romanje in posebno službo božjo v duplini so bile obširne priprave. Sveti oče Pij XI. je naročil, naj se opravljajo molitve za mir med narodi ne samo v Lurdu, marveč po vsem katoliškem svetu.

14 čudežnih ozdravljenj v Lurdu je bilo leta 1934 v preskovalnem zdravniškem biroju priznanih in potrjenih. (Te izjave se izdajo šele potem, ko je preteklo nekako eno leto po ozdravljenju, in se je komisija zdravnikov prepričala, da je ozdravljenje trajno.)

Čudežno so bili ozdravljeni:

1. Deček Yves Ioucan, star 10 let, ozdravljen 20 avgusta 1933. Pottova bolezen na lo-banji s pijavkami.

2. Gdč. Magdalena Vincenot, ozdravljena 24. avgusta 1933. Imela je potujočo tuberkulozo (jetiko) v rebrih in trebušni mreni.

3. Gdč. Marija Engel, ozdravljena 24. avg. 1933. Pljučna jetika z oteklinami.

4. Gospa Pillot, ozdravljena 4. februarja 1933. Oteklina možganske mreže.

5. Gospa Jeanne Dhayer, ozdravljena 1. julija 1933; oteklina v slinski žlezi blizu levega ušesa.

6. Gdč. Louise Cattaneo, ozdravljena 30. junija 1933. Kronično črevesno vnetje.

7. Gdč. Raymonde Leducq, ozdravljena 28. junija 1933. Pottova bolezen. (Skrivina hrbtenice.)

8. Gdč. Helena Perdereau, ozdravljena 19. aprila 1933; tuberkuloza (sušica) na pljučih in v trebušni mreni.

9. Gdč. Betty Frateur iz Belgije, ozdravljena 6. avgusta 1933. Pottova bolezen v hrbtenici.

10. Sestra Gertruda iz Bruselja (Belgija), ozdravljena 4. junija 1933. Želodčni čiri.

11. Gdč. Marija de Raedt iz Tornaya (Belgija); ozdravljena 10. marca 1933.

12. Gdč. Avgušтина Levrot iz Nizze, ozdravljena 12. julija 1933. Vnetje trebušne mreže.

13. Gdč. Marianaoud, ozdravljena 10. okt. Pottova bolezen s pijavkami.

14. Gdč. Klara Vivien, ozdravljena 13. februarja. Pottova bolezen v okolju možgan.

797 zdravnikov iz vseh krajev je sodelovalo vsega skupaj pri ugotovitvi navedenih primerov. Kako strogo zdravniška pisarna postopa, je razvidno iz tega, da je bilo prijavljenih 88 ozdravljenj, a je bil čudežni znak priznan samo 14 ozdravljenjem.

Lani je bilo prijavljenih 48 ozdravljenj, ki jih bo komisija šele letos preiskala.

Tako se pretaka vrec Marijanskih milosti iz Lurda od leta 1858, ko je božja Mati razodela svojo brezmadežnost, vedno dalje in dalje ter oznanja moč in priprošnje naše nebeške Kraljice.

Nekateri jubileji leta 1935. Dne 2. junija bo 100 letnica rojstva v sluhu svetosti umrlega papeža Pija X.; znan je zlasti po obhajilnih okrožnicah, ki doživlja letos 25 letnico. V rojstnem kraju Riese bodo velike svečanosti. Njegovo svetništvo bo v doglednem času proglašeno. — Dne 6. julija bo 400 letnica mučeniške smrti angleškega kardinala Fisherja in kanclerja Tomaža More, ki bosta prihodnje dni priglašena med svetnike. — Letos poteče 700 let, odkar je bila Elizabeta Turinška pršeta med blažene in sicer 2 leti po smrti. — Dne 25. novembra praznuje uršulinski red 400 letnico ustanovitve po sv. Angeli Merici.

Papeška univerza »Gregoriana« v Rimu ima letos 2068 slušateljev. Na bogoslovni fakulteti je 1441 dijakov, na pravni 180, na modroslovni 386, na cerkvenozgodovinski 37, na misijonskoznanski 7. — Vseh profesorjev je 84. Iz Germanika obiskuje papeško vseučilišče 146 gojencev-bogoslovcev, iz Anime 6, iz Campo Santo 5.

15 novih katoliških cerkv. L. 1934 so v berlinski škofiji blagoslovili temeljne kamne za več novih cerkv, nekaj so jih pa posvetili; skupno 15. To priča, kako vneti so katoličani sredi protestantskega prebivalstva, in kako urno se širi katolištvo v ondotni škofiji.

Od osmih hčer — sedem redovnic. Taka sreča je zadela preprosto kmetsko mater blizu Osnabrucka, po imenu Brinker. Vso skrb je posvečala krščanski vzgoji svojih otrok. Ni ji bilo lahko, ko so hčerke druga za drugo zapuščale dom; toda njena globoka vera in ljubezen do Boga ji je dajala moč, da se je zopet in zopet vdala prošnji svojih hčerk. Večer življenja ji kljub temu ni osamljen; kajti edina hči, ki je ostala na domu, se je omožila in zdaj živi stara mama vsa srečna sredi osmerih vnukov. Najbolj srečno se pa počuti, če more kako uro preživeti v družbi redovnih hčer.

Šest mesecev je preteklo 9. aprila, ko je zločinska roka uničila življenje velikega kralja Aleksandra, ki je z močatostjo vodil našo državo. Tudi mi smo ob tem žalnem spominu molili, naj ljubi Bog blagoslovi delo knez-namestnika Pavla in pomočnikov; naj čuva kralja Petra II., da bi Jugoslavija pod njim vzcvetela k pravi sreči. Naj bi se sloga in vzajemnost, sloneča na zadovoljstvu vseh, na pravici in miru — utrjevala bolj in bolj!

Srečna dežela. Splošno se priznava, kako srečno in lepo urejena je država Portugalska. Pa zakaj? Na čelu vlade imajo modrega, res

domoljubnega moža, odličnega katoličana, skromnega in učenega bivšega vseučiliškega profesorja Coinbri Oliveiru Salazara. Najprej je kot finančni minister uredil denarno vprašanje v deželi, nato je pa iztrgal domovino kot ministrski predsednik iz oklepov framasonstva in marksizma!

Poziv vodilnim državnikom, naj nastopijo zoper marksistično preganjanje kristjanov. V Ženevi je ustanovljena komisija, nazvana »Pro Deo« (»Za Boga!«), ki je sestavila obširno okrožnico na vse krščanske vodilne osebe po državah. Zastopstvo te družbe opozarja predvsem na to, kako bolesten je bil udarec za vse kristjane, ko je bila Rusija brezpogojno sprejeta v Zvezo narodov, da si številni govorniki zahtevali, da se sprejem zavrne, ako sovjetski režim ne dovoli verske svobode. Strahote na Španskem za časa zadnje revolucije, kakor tudi posnemanje ruskih sovjetov v Mehiki — vse to spričuje, kako malobrižni so katoliški voditelji držav, ki vse to trpe in mirno gledajo.

Ali ni z ozirom na ta dejstva, dolžnost vseh državnikov, ki se štejejo za kristjane, in tudi vseh krščanskih občestev, da se složno in vzajemno zavzamejo za obrambo krščanstva in za pravico svobodnega razširjenja vere po vsem svetu!

»Podpisani prosimo in rotimo« — tako končuje komisija svoj oklic — »vse voditelje držav in vlad, da se izkažejo kot kristjani in da vse store, kar je v njih moči, da se preganjanje kristjanov zaustavi, in da se bo mogel evangelij po vseh državah in po vseh pokrajinah, ki so v območju Zveze narodov, svobodno oznanjati.«

Oklic so podpisali: Za katoličane Abbe Henrik Carlier, za pravoslavne dr. J. Lodičenski, za protestante J. Lefort.

O razmerju med Cerkvijo in državo je javno govoril pokrajinski predsednik v Po-saarju Bürckel in med drugim tudi tole izjavil: »Ali imamo kje boljše oporo za državo kot je Cerke? Saj bo vedno veljalo, da bodo božje zapovedi zanesljivejša in boljše pomoč za državo, kot paragrafi, kajti paragrafi so zasidrani samo v svetnih zakonih. Po tem spoznanju bom uredil svoje razmere do Cerkve tudi kot zastopnik države.«

Konvertiti. V katoliško Cerkev je prestopil ruski pravoslavac Barnaba Skinhuš, arhimandrit in tajnik nadškofa Apolonija v New Yorku. Že eno leto poprej je ondi prestopil nadškof Vladimir Aleksandrov.

Kaj naj rečemo k temu? Znano je, da je bil predsednik Katoliške akcije v Nemčiji, dr. Klausener, ubit 30. junija 1934. — V Münstru se je pa tole zgodilo: Sodišče je kazno-

valo z globo 200 nemških mark kanonika Büsklara iz Borghorsta, ker je v nekem cerkvenem govoru rekel, da sta dr. Klausener, vodja nemških katoličanov in dr. Dolfuss, bivši avstr. kancler, ki je padel tudi kot žrtev za domovino, umrla mučeniške smrti.

Zadoščevalno sv. opravilo je bil odredil sveti oče za tiho nedeljo. V cerkvi svetega Petra v Rimu je bil papež tudi sam osebno navzoč. Med molitvami so se vrstile prošnje v zadoščenje za žaljenja božja vsled grešnega početja brezbožnikov. Po naročilu papeževem naj bi katoličani molili za svobodo Cerkve po vseh deželah, pa tudi za mir in složnost narodov. Ob sklepu te pobožnosti so izpostavili v vatikanski cerkvi velike svetinje trpljenja Kristusovega: sulico, potni prt Veronike in del križa Jezusovega.

Ljubljanska škofija. Kot dekana sta imenovana Wester Alojzij, župnik v Grahovem, za dekanijo Cerknica; Hladnik Janez, župnik v Št. Vidu pri Stični, za dekanijo Šmarje. — Podeljene so bile župnije: Kovor Antonu Hostniku, Borovec Henriku Wittine, Rovte Jožefu Zalokarju, Javorje Stefanu Travnu, kaplanu na Brezovici. — Imenovani so bili: Janko Sedej za hon. kateheta I. drž. r. gimnazije v Ljubljani; Alojzij Tome za kateheta na drž. zavodu za gluhoneme v Ljubljani; Hubert Leiler, kaplan na Breznici, za kurata v zdravilišču na Golniku; p. dr. St. Dostal, O. Teut., za župnika-vikarja v Metliki; Anton Dodič, kaplan v Boh. Srednji vasi, za upravitelja župnije Koprivnik v Boh. — Premeščeni so: Ivan Caserman iz Cerkljan pri Kr. v Kamnik; Jož. Cvelbar iz Borovnice v Cerklje pri Kr.; Fr. Tom iz Toplic v B. Srednjo vas; Ivan Tiringar iz Šmartina pri Kr. na Ig; Janko Oražem iz Starega Loža v Cerklje ob Krki; Boris Koman iz Metlike na Brezovico pri Lj. — Sprejet je bil v ljublj. škofijo dosednji ž. upravitelj v Trnovem na Krasu Jožef Tabatzky. — Pastirovat je šel med slov. izseljence v Merlebach v Franciji Stanislav Grims, kaplan v Št. Rupertu; Matej Tomazin, kaplan v Cerkljah ob Krki, pa je odšel v Dobrolovas na Koroškem.

Novomašniki ljubljanske škofije l. 1935. Iz V. letnika: Fabiani Rafael iz Šmarjete, Geoheli Jožef z Brezovice, Golob Franc iz Naklega, Jenko Alojzij iz Smlednika, Lušin Jožef iz Sodražice, Oražem Janez z Blok, Zakelj Filip iz Horjula. — Iz IV. letnika: Bevka Ludovik iz Ribnice, Kraljič Stefan iz Tomišlja, Kramarič Franc z Rádovice, Kržišnik Pavel, s Poljan nad Šk. Loko, Mihelič

Franc iz Ribnice, Mikuš Metod iz Prečine, Pavlin Ivan iz Radovljice, Žerjal Stanislav iz Rihemberga pri Gorici.

Smrt odličnega šolnika. Med srednješolskimi kateheti je užival sloves kot odličn učenjak, kot vesten in skrben vzgojitelj, ki je bil poln ljubezni do svojih gojencev, dalje kot vzoren duhovnik, kot ljubezniv tovariš v družbi katehetov in svečnikov — dr. Franc Perné. Sedaj ga ni več med nami. Preselil se je v večnost 28. marca. Bolehal je skoraj eno leto. Bog daj dobremu gospodu bogato plačilo. Pokojni je izšolal dva nečaka: prerač umrlega dr. Ivana, ki je bil ministrski svetnik in odposlanec v Ženevi — vseskozi krščanski značaj, in pa učenega dr. Jožeta Pogačnika, ki je urednik Mohorjevih publikacij in obenem mestni kaplan v župniji pisatelja Finžgarja v Ljubljani.

Zagreško stolnico bodo v tem letu popravljali. Obnovili bodo več okraskov, streho, več kipov na pročelju i. dr. Veliki zvon svete Trojice bo dobil električni pogon. — Tudi ljubljansko stolnico lepšajo, da bo tem ugodnejši vtis napravila na obiskovalce Evharističnega kongresa. Doslej so umite stenske slike v presbiteriju. — Novo katoliško katedralo sv. Jožefa bodo začeli zidati v Sarajevu. Podrobne načrte je izvršil arhitekt A. Lavrenčič. Cerkev bo imela tri ladje in dva zvonika; na vrhu vsakega zvonika bo 7 m visok križ, ki bo ponoči električno razsvetljen. V načrtu je tudi osrednja kurjava. Katoliški Hrvati v Bosni in Hercegovini, pa tudi drugod zlasti v Ameriki pridno prispevajo za zidanje nove hiše božje.

MARIJINE DRUŽINE

»**Marijanska veroizpoved**«. V mestu Portland (pokrajina Oregon) so imeli poleti (1934) prvi Marijanski kongres za vse Združene države Sev. Amerike. Kot pokrovitelj je bil izvoljen kardinal Lépicier, ki je kot velik častilec in poznavalec nauka o Materi božji (saj je član reda servitov — služabnikov Marijinih) sam sestavil vprašanja za razpravo na kongresu. V njih se zrcali ves naš odnošaj do nebeške Matere Marije. Lahko bi jih imenovali »Marijansko veroizpoved«. Tako-le se glase:

1. Preblažena Devica ima, kakor prava Mati božja, pravico, da jo bolj častimo, kot vse druge svetnike in svetnice.

2. Preblaženo Devico je njen božji Sin na križu viseč proglasil kot pravo našo duhovno mater.

3. Ob vseh časih, na vseh krajih, posebno v svojih svetiščih se je preblažena Devica pokazala kot pravo našo duhovno mater.

4. Preblažena Devica je od Boga postavljena kot najbolj izbrana posrednica pri Jezusu.

5. Preblažena Devica Marija, nova Eva, zasluži, da jo zaradi pravega in dejanskega sotrudništva pri delu odrešenja kličemo »sodrešenico človeškega rodu«.

6. Preblažena Devica ima kot Kraljica angelov in ljudi pravico, da ji služi ves svet.

7. Češčenje preblažene Device pomaga v največji meri, da se večno rešimo; po pravici se smatra to češčenje kot posebno znamenje, da smo izvoljeni za večno poveljanje.

8. Prava pobožnost do Marije mora obsegati poklonstvo vseh naših zmožnosti; ne sme biti samo zunanja, marveč notranja. Udeleževati se mora v spoznanju in ljubezni.

9. Prava pobožnost do Marije pospešuje v krščanskem ljudstvu pravo vero in sveto, pravno življenje. Zato se morajo besede Svetega pisma: »Vse dobro mi je došlo obenem z njo« — nanašati na Marijo.

IZ KRALJESTVA

Praznik tihega, blagoslovljenega dela. Na letošnji praznik sv. Jožefa je imela družba sv. Elizabete za ljubljansko škofijo v Marijanišču občni zbor, ki je, kakor vsako leto, potekel v veliko pobudo številno navzočih delavnih članic. Siromaštvo je v prošlem letu (1934) spet porastlo, ni pa upadla usmiljena pripravljenost za pomoč, ki živi v članicah in dobrotnikih družbe. Družba je imela v l. 1934 13 konferenc ali podružnic, ki so izdale skupaj 181.921 Din 20 p. in s tem podprle 1343 družin in 96 samskih oseb. Skoro vse so priredile božičnice ali Miklavževe večere za mladino. Da se to delo usmiljenja premišljeno izvršuje, so urejeni hišni obiski članic pri podpore potrebnih družinah. Bolj in bolj stopa v ospredje tudi skrb za bolnike in duhovna dela krščanskega usmiljenja. Ob razpravi o tem tistem delu, ki se izvečine odmika širši javnosti, so navzoče članice podale dokaj praktičnih misli, kako naj bi se to delo še bolj poglobilo in razširilo. Prelepo je to delo, saj ima družba namen, da v tesni zvezi s Cerkvijo izvršuje po moči vsa telesna in duhovna dela krščanskega usmiljenja in tako v članicah neti oženj ljubezni do Boga in do bližnjega. Pa tudi blagoslovljeno je. — Velika zavetnica sv. Elizabeta, ki se je spominjajo vsako leto vse konference s službo božjo in obdarovanjem podprancev — izproša blagoslov v obilni meri.

DOBRE KNJIGE

Slava sveti Hostiji. M. Elizabeta, O. S. Urs. Založil jugoslovanski uršulinski provincialat v Ljubljani. 1935. Zbirka stane 15 Din, vezana 22 Din, s pošto 1.50 več.

Za Evharistični kongres pripravlja naša srca na tako lep način in budi v njih zaupanje, zvestobo in ljubezen naša glasnica češčenja sv. Rešnjega Telesa M. Elizabeta, ki je zvila nov, dehteč šopek iz novih in deloma že znanih pesmi in ga poklonila javnosti v lični knjižici »Slava sveti Hostiji«.

Vsaka beseda, hvala ali priporočilo je odveč, ko vemo, da M. E. ne da iz rok nič vsakdanjega, nič prisiljenega, nič površnega. Vsak njen pesniški slavošpev je zakladnica za premišljevanje, je bodrilo za skladatelje, je presrečna molitev, ki človeka zagrabi, da se v duhu pridruži. Ko je šk. cenzor pregledal rukopis, je izjavil: »To pa ja! To je poezija, da se človek divi.«

Naj v podkrepi te ocene navedem iz poziva na Evh. kongres samo eno kitico:

Ko bo brajda zadehtela,
ko pšenica bo zorela,
ko bo gledalo v poletje
rož škrlatnih pestro cvetje;
Domovina bo vsa verna
pred monštranco pokleknila,
v hostiji deviškobeli
Kralja kraljev bo molila.

Pesem »Slava sveti Hostiji«:

Strune srebrne, v spev se izlijte,
v hostiji beli Kralja slavite!
Večno češčenje naj zemljo pretresa,
večno naj molijo z nami nebesa:
Slava sveti Hostiji!

Angelski zbori, pojte v višavi,
kori svetniški v blaženi slavi,
Jezusu pojte pri sveti daritvi,
z nami združite se v tihi molitvi:
Slava sveti Hostiji!

Hvalnice pojte, zemlje rodovi,
Bog je med nami, mi smo njegovi,
v hostiji beli se z dušo zedinili,
naša tolažba je v solzni dolini.
Slava sveti Hostiji!

Taka pesem mora pravega skladatelja dvigniti, da ji ustvari tudi primerno melodijo. Prepričani smo, da bo knjiga kmalu razprodana. —2.

Iz mojih rimskih let. Stolni kanonik dr. M. Opeka, ki se je v slovečem, svetovnoznanim zavodu Germaniku v Rimu sedem let pripravljal za duhovski poklic in dosegel dvojni doktorat iz modroin bogoslovnih ved, je po dolgih letih obnovil in osvežil svoje spomine in jih vpletel s svojimi bogatimi doživljaji v živahen opis rimskih znamenitosti, umetnin, svetišč v zvezi z veljavnimi osebnostmi, ki so imele v cerkvenem življenju zadnjih desetletij važne vloge. Vse to — poodčitovano in spopolnjeno z mikavnimi slikami na najfinejšem papirju (50) — je podal naš priznani cerkveni govornik in pisatelj v zajemljivi knjigi s poučno, vzgojno in koristno namero, kakor to zna le malokdo. Zanimivo je za vse, ki imajo vzgojne skrbi po zavodih, IV. poglavje: »Kreposti in učenosti.« Polno zabavnih dogodivščin je zadnji odlomek (XXII.) »Krčmar pri Treh kronah in konec«, kjer je ganljivo opisan zlasti sprejem na Vrhniki in snidenje z ljubljeno materjo. Po tej knjigi bodo z veseljem segali ne le bivši tovariši in gojenci omenjenega zavoda, marveč tudi številni romarji, ki so bili sami toli srečni, da so kdaj obiskali Rim, in končno tudi drugi Slovenci, ki bi se radi vsaj s pomočjo dobre domače knjige seznanili z večnim mestom, središčem kr-

ščanstva. Knjigo naročite pri založbi: Misijonska tiskarna, Gorblje-Domžale. Cena v platno vezana 56 Din, trdno in elegantno broš. 45 Din.¹

¹ Pisatelj sam nas je naprosil, da opozorimo brave, naj popravijo najbolj nerodno tiskovno napako, ki je ostala v knjigi na str. 39. vrsta 2., kjer mora stati: ... blizu Metza 12. jan. 1846, in ne 1864!

RAZNO

Pozor! Za pripravo otrok na Evharistični kongres in za slavnosti prvega sv. obhajila je izdalo Škofijsko vodstvo Mar. družb dve ljubki igrici, in sicer za deklice »Pod vplivom presv. Evharistije« (M. Elizabeta O. S. Urs.), in za dečke »Strežnika iz Santa-remo« (Henri Gheon). V obeh igrah se kaže na prisrčen način otroško preprosto občevanje nedolžne otroške duše z Jezusom in tista močna ljubezen, ki ji nobena žrtev ni pretežka. Igri, ki sta izšli skupno v eni knjižici, dobite za malenkostno ceno v pisarni Mar. družb, Ljubljana, Streliška ul. 12, II. nadst. (Ljudski dom).

Duhovne vaje bodo pri Sv. Jožefu nad Celjem: Za dekleta od 15. do 19. maja; za žene od 26. do 30. maja. Začetek na vsak prvi, gori imenovani dan ob šestih zvečer.

V domu Brezmadežne na Mali Loki za dekleta od 4. do 8. maja.

Na Trsatu bo z romanjem združen tudi občni zbor »Svete vojske«, in sicer 19. maja. Polovična voznina je s posebnim vlakom zagotovljena. Romanju bo sledil izlet po morju na otok Krk. Stroški za voznino in romarsko izkaznico znašajo 155 Din (20 Din manj kakor lani). Podrobna pojasnila Ljubljana, Vrazov trg 4.

Slike škofa Baraga se dobe pri upravi Katoliških misijonov v Grobljah. Izdelane so res lično v bakrotisku. Cena 10 Din, večje in na boljšem papirju 15 Din.

ODGOVORI

Kako naj sodim o »verigi sv. Antona Padovanskega?« Dobil sem listek, na katerem mi je naročeno, naj 13 dni opravljam gotove molitve in vsak dan odpošljem prepis listka, ki sem ga dobil po pošti, svojim znancem in prijateljem. — Br. R.

Kaj naj o tem listku in o »verigi« mislite? Nič. Vse skupaj je vraža in prazna vera, kar smo že večkrat pojasnjevali, pa se še dobe, ki vse to verjamejo. Tudi groženj, ki so na listku napisane, se nikar ne bojte. Vse to je vraža. Vsekako pa častite sv. Antona Padovanskega tako kakor ga časti Cerkev. Le priporočajte mu svoje dušne in telesne težave, saj je velik priprošnjik pred Bogom.

M. L. Ljubljana: Kako naj se pravilno razumejo besede, ki jih je Bog govoril prvima človekoma: »Rastita in množita se in polnita zemljo« — če imamo v mislih Adamove otroke? Drugih ljudi še ni bilo, krvoskrustvo je pa greh.

V raju sklenjena naravna zveza med možem in ženo je bil pravi zakon in nerazdružljiv; zakramentalnega značaja pa ni imel. Šele Kristus je povzdign-

nil zakonsko zvezo do časti in moči zakramenta; pogodba med možem in ženo za življenjsko zvezo je postala po Kristusu vidno in podelivno znamenje nevidne milosti. Zakramente je Jezus izročil sveti Cerkvi, ki ima od Njega tudi pravico, določevati in odločevati o njih. Iz važnih vzrokov je postavila Cerkve tudi zakonske zadržke, t. j. take okoliščine, ki narede zakonsko zvezo nedopuščno ali celo neveljavno. Med zadržki je tudi krvno sorodstvo in svaštvo. — V Stari zavezi ovir v tem smislu ni bilo, saj so judje celo morali iskati družico za zakonsko življenje v sorodstvu. Pri Adamovih otrocih je pač Bog napravil posebno izjemo. — Kar tiče Noetove družine, ki je bila rešena, govori Sv. pismo: »In Noe je šel v ladj; z njim je šla njegova žena, njegovi trije sinovi in zene njegovih sinov...«

Ali je greh, če se vzameta v zakon osebi, ki nista posebno trdnega zdravja?

Rahlo zdravje ni zakonski zadržek. — V takih okoliščinah bi kazalo vprašati modrega zdrav-

nika, in premisliti, če zakonsko breme zdravja ne bo docela porušilo. Utegne ga pa tudi okrepiti.

PROŠNJE

M. R. J. se priporoča sv. Tereziji D. J., sv. Ani, sv. Kristini, zlasti Materi božji za zdravje svoje hčerke. — Neka mati se priporoča Mariji, Pomoč. kr., sv. Antonu, sv. Tereziji D. J. in sv. Don Boscu za zdravje in za rešitev važne zadeve.

ZAHVALE

J. H. se zahv. Mariji Pomažaj za uslišano prošnjo (zdravje); Materi božji in sv. Antonu P. pa za ozdravljenje sina na očesu. — N. C. se zahv. presv. Srcu J. in M. za pomoč in rešitev v veliki smrtni nevarnosti. — F. K. se zahv. presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Tereziji za izboljšanje v bolezn. — S. D. sporoča sledečo zahvalo: Marija Kraljica pomaža po našem škofu A. M. Slomšku. Zahvala Ji iskrena za pomoč v hudih stiskah.

Odpustki za mesec maj

1. Sreda, prva v mesecu, Sv. Filip in Jakob. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

2. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi.

3. Petek, prvi v mesecu. Najdenje sv. Križa. P. o.: a) vsem, ki prejmejo pravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa, kakor včeraj; c) udom br. presv. Srca J.; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njih storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Pij. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Reš. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor pod b), če obiščejo bratovsko cerkev.

8. Sreda. Prikazen sv. Mihaela. P. o. udom br. za duše v vicaš danes in v osmini.

12. Nedelja. Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj: Mesečne pobožnosti.

13. Ponedeljek. Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

17. Petek. Sv. Paskal. P. o. istim, kot 13. dan.

19. Nedelja. Sv. Ivo. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jez. danes ali v petek. Glej spodaj. — P. o. istim, kakor 13. dan.

24. Petek. Marija pomočnica kristjanov. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jez. danes ali prejšnjo nedeljo. Glej spodaj: Mesečne pobožnosti. — P. o. udom br. naše ljube Gospe vedne pomoči.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

29. Sreda. Sv. Magdalena Paciška. P. o. udom škapulirske br. karmelske M. b.

30. Četrtek. Vnebohod Gospodov. Sv. Ferdinand. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej v 4. številki »Bc-goljuba« opombo v seznamu odpustkov za Veliko noč; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katehizirski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine. — V. o. — Dalje p. o. istim, kakor 13. dan.

31. Petek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Udom br. naše ljube Gospe presv. Srca p. o. danes ali v osmini v bratovski cerkvi. — Kdor opravlja pred Binkošti ali v osmini praznika devetdnevnice na čast Sv. Duhu za zedinjenje svete Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadrangen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji.

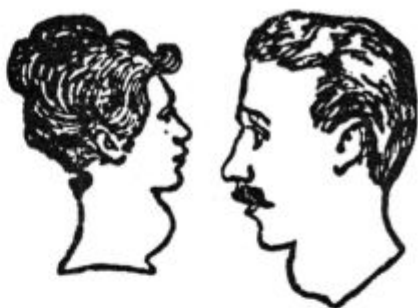
Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k Šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj molí v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi p. o. — 2. Kdor gre po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega k sv. obhajilu in molí po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 19. maja in prvi izmed petkov je 24. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju se najprimerneje začne v nedeljo, 12. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme sveto obhajilo in kaj molí ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral iznova začeti. Sv. obhajilo se sme sprejeti že v soboto, drugo se opravi v nedeljo. — Glede spovedi pri 2. in 3. pobožnosti velja to-le: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadobljenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.

Sprememba glede odpustkov. Do zadnjega je veljala določba, da je bilo treba zdihljaje, ki so zanje dovoljeni odpustki, ustno moliti. Zadnji čas pa je sv. oče dovolil, da je za odpustke veljavno, če zdihnemo samo v srcu ali v mislih.

Oglas je reg. pod S Br. 23762 od 19. XI. 1934

Golša, nabrekel vrat

Je obolenje ščitne žleze, ki se mora pravočasno zdraviti, ker se sicer delovanje tega važnega organa v svoji funkciji kot zaščita proti strupom vse preveč preprečuje, zaradi česar lahko nastopijo neprijetni, a čisto tudi nevarni pojavi.

Zdravniška znanost je dognala, da so soli, ki vsebujejo jod, pri raznih oblikah golše izredno učinkovite. Številni bolniki so ugotovili z uporabo našega zelo preprostega

domačega zdravljenja s pitjem

nagel in povsem neškodljiv vpliv na bolezen. Vsakdo, ki je bolan na golši, ima nabrekel vrat, otečene žleze, naj zahteva našo knjižico, ki jo vsakomur

popolnoma brezplačno

pošljemo. Zadostuje dopisnica. Poštno zbiralno mesto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neuköln.
Ringbahnstrasse 24, Abt. P. 116.

Ure, zlatnina,
optični predmeti

J. VILHAR

urar

LJUBLJANA

Sv. Petra cesta 36

Agitirajte za Bogoljuba!

Dr. R.W. Kearney

preprečava maščobo (odebelelost), učinkuje dobro pri obolenju želodca, jeter in ledvic. — HERSAN se dobiva v vseh lekarnah. — Zahtevajte brezplačno brošuro in vzorec pri:

RADIOSAN, ZAGREB, Kovačičeva ulica 2

Rg. S. 14001 — 1935

HERSAN ČAJ

polajšava bolečine pri revmi in protinu, pomaga pri arteriosklerozi in hemoroidih, ublažuje bolečine pri menstruaciji,

To je tako preprosto!

zvečer

Polovico vsega dela si prihranite — tako preprosto je pranje po Schichtovi metodi. Čez noč namočite perilo z Žensko hvalo. Drugo jutro ga operite s Schichtovim terpentinovim milom. In vse bo lepo belo.

To je vse delo, če perete po

SCHICHT^{ovi}
METODI

DOMAČA IZDELKA

zjutraj

